

Ionuț Caragea

DELIRIUM TREMENS

Ionuț Caragea * Delirium Tremens

Stef

STEF
DEBUT

© 2006, Ionuț Caragea, Montréal
ISBN 973-8961-17-3
978-973-8961-17-3

Toate drepturile rezervate. Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul scris al autorului, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.
Printed in ROMANIA

Ionuț CARAGEA

DELIRIUM TREMENS

debut

STEF
2006

*Dedic această carte
omului care mi-a schimbat viața
vărsătoare de picături
femeii de aer
Alexandra*

Autorul

Cuvânt înainte

În momentul scrierii volumului de versuri Delirium Tremens, autorul Ionuț Caragea împlinește... câteva clipe de atestare documentară pe tărâmul atât de fertil al poeziei românești și, de ce nu, planetare.

Poetul Ionuț Caragea nu se sprijină pe resentimente și nu acceptă reconcilieri nici cu obiectivismul și nici cu subiectivismul în care se încadrează atât omul-poet cât și creația sa. Productul autorului, liric și filozofic prin excelență, se dezvăluie ca o revanșă împotriva unei tragedii. Dar este poetul victima unei epoci tragice? Firește că... nu! Spirit investigator, Ionuț Caragea și-a improvizat în sfera respirației sale o dramă proprie pentru a-și motiva folosirea benefică a laserului minții și a condeiului-stilizator.

Gândirea sa oximoronică manevrează noțiunile de spațiu și timp într-o lume imaginară, plină de substanță ideologică. Polarizarea atitudinilor lirice se distinge și, în același timp, se integrează armonios în subiectele abordate, concomitent cu inerția în urma căreia poetul ajunge la un deznodământ implacabil. Dar care ar fi jaloanele și punctele de sprijin ale tânărului creator?

În prima parte a volumului, răspunsul este evident și evocator: plecarea în autoexilare, dorul de Mamă, de Țară,

de Marea Neagră și de iubirea pe care a gustat-o, dar numai pentru un scurt anotimp.

În cea de-a doua parte, autorul își invocă celălalt eu, delirul său fiind totuși controlat de meditația poetică. Nu de puține ori inflexiunile morbide în care autorul evadează gnostic ne introduc într-o lume apocaliptic-sentimentală în care demonii fac pact pentru a-l ucide pe Mesia. Autorul este un justițiar de modă veche, un clasic renăscut, apelând însă la cutia de rezonanță a cuvintelor moderne. Să fie acesta un prim pas spre un nou curent literar?

Tânărul poet își va trece în curând în palmares cea de-a treizeci și doua primăvară. Chiar dacă Ionuț Caragea este în general un veșnic protestatar al cetății, el își iubește Țara, dar totuși a lăsat-o departe – cognoscibilitatea. S-a contrariat bărbătește cu tatăl său, dar îl canonizează prin Ochii albaștri de metil. La vremea ghidușilor, și-a amărat măicuța, dar acum o divinizează și o strigă prin poemele atât de diferite tematic. Idila sa nu a dus la întemeierea unei familii, dar Alexandra îi mai bântuie încă visele și poemele.

Fire intuitivă, priceput cititor în palmă a tainelor lumii, poetul se răsfață uneori, dar o face într-un mod controlat, dirijat, folosind un limbaj liric, sportiv și filozofic, jonglând cu noțiuni și subiecte spontane având uneori caracter de unicat. Unele dintre poeme poartă tehnici abracadabrante, dar halandalismele folosite îmbină noi structuri poetice care dau versurilor muzicalitate și sensuri noi. De la poezia limpede care este Inel de logodnă, poetul evadează în sonoritatea uneltelor personale, epatând prin jocurile de cuvinte din Visul unui eunuc sau în palimpsestul biblic Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă.

Ionuț Caragea este un veșnic adorator și protector al femeii în poezia Femeia doarme, un Îndrăgostit de cursă lungă care trebuie să plătească tribut credinței sale prin suferință. De fapt acesta este secretul imortalității poetice, dragostea ce naște suferință, poezia ce o transcende, calea spre adevărata fericire, desăvârșirea umană și reîntoarcerea în eternul magnific al făuritorului celest fiind un pansament pus pe rănilor sufletești de la miezul nopții.

La acest început de mileniu, Caragea Ionuț vrăjește destinul irefutabil, refugiindu-se în extaticul unei imaginații ficțional-onirice bazate însă pe un postament sentimental-ideologic real. Va reuși acest prestidigitator să dea Pământul înapoi un minut, sau va rămâne în orfelinatul celest alături de iubita sa marțiană? Va sălășlui pe tărâmul viguros al morții, exilat în camera obscură a necunoscutului? Răspunsul este, evident, că numai Dumnezeu este atotștiutor, dar autorul a găsit o soluție și la această problemă:

Eu ² = Dumnezeu.

În fond, asta înseamnă să fii cu adevărat Poet.

George Filip
mai 2006, Montréal

M-am născut pe *Google*

m-am născut pe *Google*
am deschis ochii și am privit printr-o fereastră
către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun

Mamă

am atins-o cu degetele mele pătrate
și mi-a fost teamă... din păcate
să nu o rănesc și să nu mă rănească
cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământescă

degeaba ne ținem de mâini
nu vom avea niciodată priză la public, ci doar la curent
știm amândoi că adevărata mană cerească
este un abonament

mai demult am primit mesaj de la Dumnezeu
îmi spunea că va veni o zi în care
va exista o singură biserică universală
credința, da, credința va fi o stare
de euforie declanșată de o perpetuă mișcare
spre nihilism

m-am născut pe o pagină de istorie care
nu va fi niciodată scrisă, cu certitudine
va rămâne o întâmplare
în spațiul infinit dintre două secunde
mărginit de milioane de pixeli

am murit pe *Google*
înconjurat de miliarde de ferestre
deschise pur și simplu din greșală
sau poate nu știai că Dumnezeu este orb

Și câte ar mai fi de zis...

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi
și rămâne zero, nuli suntem și noi

viața este unul, împărțit la doi
rămâne jumate, restul la gunoi

viața suntem toți, radicali din unul
și rămâne răul și în mijloc bunul

viața este sfera, cercul și pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

viața e triunghiul, dreptele catete
și rămâne unghiul, fără epitete

viața e obtuză, până-n infinit
și rămâne punctul, singur și uimit

viața-i printre puncte, o mulțime vidă
și rămâne moartea, singură, rigidă

viața este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viața-i geometrie – simplă cum sunt Eu
însă $Eu^2 = \text{Dumnezeu}$

Album

mă sfințeam în iordanul pulpelor tale
cuminte într-un dormitor de catifea
soarele somnoros legăna
sub sprâncene
o lacrimă

aveam o viață minunată
cortinele în jurul patului
unicul film cu happy-end
actori îndrăgostiți
mizându-și viața
pe ultimul sărut
nimic nu mai conta
nici mâine nici poimâine

ce voiaj minunat
exploratorii atingerilor
staționate prin gările
trupurilor fremătânde
accelerând prin tuneluri
spre alte lumi
în care ploua mereu

voiam să te cer de nevastă
în fiecare zi
dar nu cred că te meritam îndeajuns
m-am mulțumit să fiu
dragul tău
iubitul tău
tu mi-ai dăruit tot ce-mi lipsea
inima ta

trăim a doua tinerețe
în fața unui teanc
de poze

A câta oară?

noaptea
a câta oară-mi iese sufletul din piept cu un oftat
chinuitor
lăsând un gol atât de mare...
de mare fără lacrimi...
secată Marea moartă

a câta oară privesc pe întuneric pereții-n dormitor
nu mai sunt umbre pe care să le-ascult
doar amintiri fugare

a câta oară îmi amintesc cum mă priveai îmbietor
te pierd într-un hublou ascuns de gânduri
pasăre de pradă în visul trecător
mi te vânez cu rânduri...
surâzi cu junghiuri...
copil cu unghiuri
de femeie

ziua
a câta oară te sărut cu ochii-ntredeschiși
poza păstrează aroma de raze și petale
bună dimineața floare
ruptă din Soare...
din Soare fără lacrimi...
floare te ofilești

a câta oară te confund c-un trecător
pe stradă sunt atâtea copii de duzină
mă claxonează o mașină lângă semafor
trezește-te n-o să mai vină

în parc atâtea pădăii și fețe și pistrui
iubeam la nebunie ochii tăi căprui
a câta oară scriu la întâmplare
banca este iar plină de ziare
încercuiesc câte un semn... câte un semn...
a câta oară... tandra

Alexandra

Întrebare retorică

oare o poezie
fără tine și fără mine
nu se va simți părăsită
de dragoste ?

oare o poezie
nu este chintesența
iubirilor ce au trecut
și or să vină
pe lângă tine
pe lângă mine
ca o istorie a cuvântului
nerostit
împreună ?

oare de câte ori
oricâte-ar fi cuvintele
nu ajung niciodată
să exprime
tăcerile
privirile
în fața cărora
ești dezbrăcat
de orice reclamă ?

răspunsul se află
într-o cută a pielii
sau într-o amprentă
sau într-o fisură a sufletului
plină de îndoială

oare când voi găsi răspunsul
nu va fi prea târziu
și oare...
va rămâne definitiv
o întrebare retorică?

Am ales un titlu sugestiv

Pentru a-ți spune-n primul rând că te iubesc!
În al doilea rând îți desfac haina cu două rânduri de nasturi
În al treilea rând toate rândurile duc la o răscruce de rânduri: inima ta
În al patrulea rând iubesc catrenele sau cămăruțele în care-ți ascunzi viața
În al cincilea rând din degetele spinoase mi-au răsărit flori de cactus
În al șaselea rând sunt deja fiul lui Bachus
În al șaptelea rând se face o săptămână de când facem dragoste
În al optulea rând pur și simplu iubesc opturile
În al nouălea rând ești o iubire nouă și invers și plină de patimi
În al zecelea rând îmi place să râd și să plâng cu zece rânduri de lacrimi

Actul II

Am decis să colecționez toate rândurile
Într-un registru sentimental
Să nu crezi că-s bolnav mintal
Îți jur că dacă raiul ar fi un câmp albastru
În care să-nflorească stele
Aș fi și eu un astru
Din visele rebele

De fiecare dată când privesc cerul
Meteoriții mă sărută pe față pistrui
Cometele mi se înfig adânc în inimă

Sunt prisăcarul iubitelor din altă galaxie
Sau omul cu degete foarfece
Care le face rochiile zdrențe
Și le prinde mâinile cu sfoară
Ca într-un teatru de păpuși
Cadențe, frecvențe, demențe
Gânduri, rânduri, dansuri, valsuri
Atâtea întrebări fără răspunsuri...

Am ales un titlu sugestiv
Pentru a-ți spune-n primul rând că te iubesc!

Aceiași ochi albaștri de metil

Dragă tată,
Eu știu că acolo în cer
Toți sfinții au ochii albaștri
Și mai știu că acolo în cer
Toți sfinții sunt sihaștri
Și plâng laolaltă.

Dintre toți sfinții îl iubesc pe ultimul
Care se va aprinde pe cer.
Îl voi privi cu aceeași ochi albaștri și-o să zbier
Tatăăă!
De ce nu mi-ai spus niciodată
Că ai fost și-ai rămas atât de stingher?
De ce nu mi-ai spus că viața este atât de neînsemnată
Fără cei sfinți,
Fără părinți?

Dragă tată,
Îmi întind palmele la cer,
Te rog, oblojește-mi trupul,
Moartea încă mai taie în carne vie,
Întârzie,
Vrea să-mi primenească sufletul.

Aici la mine-n astă lume
Nu pot decât să-ți scriu pe nume,
Vorbesc o altă limbă mai ciudată
Și nici copiii ce-or să vină nu vor afla vreodată
Ce-nseamnă
Tată.

Dragă tată,
Tu m-ai învățat să fac primii pași legat de cravată
Și primii kilometri pe bicicletă
Și proverbul acela, odată...
Când mă îndrăgostisem de-o fată :
„Ochii care nu se văd se uită“
Eu, tată,
Nu o să te uit niciodată.
Dragă tată,
Tu mi-ai spus :
„Fiule, dacă vrei să ajungi sus,
Să-l simți pe Dumnezeu,
Să marci un eseu...”

Dragă tată,
Am primit o pasă de la tine de peste ocean,
Am marcat zeci de eseuri în acest an
Dar acesta este singurul pe care l-am rănit
Pe hârtie.

Dragă tată,
Eu știu că acolo în cer
Toți sfinții au ochii albaștri
Și mai știu că acolo în cer
Toți sfinții sunt sihaștri
Și plâng laolaltă

Pe lumea cealaltă.

Am dat Pământul înapoi un minut

la buzele mării am învățat să sărut
și timpul a rămas amuțit un minut
m-am învățat pe călcâie
până când picioarele mi-au luat foc
chibrituri, chibrituri ce doreau corpul tău de țigară
fugeam, fugeai, Soarele fugea
spre-un veșnic răsărit
mirat, Pământul s-a oprit
și a început să ne urmărească atent cu privirea

desenam inimi pe toate urmele
mesaje, pasaje, vestale, pedestale
le săgetam și sângele curgea pocale
mă îmbătam ca musca de oțet, agale

întindeam degetele ca un balaur cu zece capete
șapte erau zilele-n care te ghiceam în șapte păcate
corpul rece sfârâia pe nisipul fierbinte
mă târâiam trăgându-mă de limbă înainte
parcă întregul corp era o torță
și lepădam cămășile de forță

de-aș avea aripi
aș fi un drag dragon
îndrăgostit de-o dragă drăgaică
în dormitor aș pune geaca de piele-n gaică
și aș rămâne jumate înger, jumate faraon
tu vei șopti și vei dezlănțui un orgasm armageddon

îmi doresc să ne mai întâlnim o dată
așa cum o făceam de-atâtea ori

aşa cum meritam
şi cum visam
mă uitam
la tine
şi-am avut o viziune
în care-mi era sortit
să dau Pământul înapoi un minut

Am plâns cât o ploaie de vară

m-am întâlnit cu omul invizibil într-un vers
și m-a întors pe dos ca un pervers
așa cum n-am mai întâlnit
pe toate părțile m-a răsucit
între pereții de granit
în casa unei născociri
iubiri, iubiri, iubiri

această viață monstruoasă
chiar fără pic de milă
dar... frumoasă și veselă și tristă
cât de frumos persistă
și râd cu lacrimi iubirea este printre patimi
umilă, umilă, umilă

atât de rău m-am întristat
m-am atașat de omul invizibil într-un vers
aș vrea să nu mai fie-așa pervers
să vină el în viața mea invizibilă indivizibilă
de catifea ghicește-mi în cafea
lumea, lumea, lumea

tu ești un geniu și mai presus de-atât un zeu
eu te aștept și trece un mileniu
spun tatăl nostru poetul Dumnezeu
iartă-mi greșelile mă incomodează nimbii
dezbracă-te de pilde
să fii doar muritorul meu
amorezată sunt și merg în vârful limbii
tu m-ai creat femeie eu te creez ateu

și te sărut pe urma tălpii acolo unde saliva mea
replămădește A.D.N-ul
și poate clona ta poete invizibil
va face dragoste cu mine și cu Eul
și toată noaptea crime
vampiri prin visele sublime
problema este...
va curge sânge și cu rime?

Avea părul lins

blonda avea părul lins, cărare și ochii luminiș în pădure
voiam s-o îmbrățișez dar merita mai mult de atât
stăteam locului să nu mă fure
să ascult cum zâmbește
și-mi spune fără cuvinte
o poveste scrisă cu mult înainte

era blajin chipul său cel rotund
îmi spunea părul să nu-l tund
să aștept să crească primăvara
între noi doi până când amândoi
vom fi acoperiți de frunze
și ne vom iubi copaci
foșnind săruturi purtate de vânt
și ne vom iubi vlăstari
înmugurind copiii mari
și ne vom iubi până vom prinde rădăcini
și o vom lua la fugă să ne strângem de tulpini
să facem scorburi

aș vrea să te cred, măcar un cuvânt
pune-ți o dorință mi-a spus și-ți voi arăta cine sunt
aș vrea să fiu vântul și să te culc la pământ
să fie-ntre noi o toamnă furtunoasă și deasupra nori
să porți părul fără agrafă și să plouă cu nasturi
să mă încolăcesc în jurul gâtului zvelt de girafă
și pe cearșaf sufletul meu praf să se umezească
de săruturi plină carafă

e mult prea simplu, doar atâta îmi ceri
a întins degetele și frunze au început să danseze

mister, culori, pretutindeni limbi de foc și lumini
nu am crezut niciodată-n minuni
și am rugat-o să apropie Luceafărul de Lună
plângeam și blonda cu părul lins mă ținea de mână
mergeam pe o cărare către luminiș
plângeam și plâng și-mi pare rău
că am vrut să fac dragoste cu Dumnezeu pe furiș
într-un vis din care nu m-aș trezi niciodată

Dorințele unui copil

Dorințele unui copil să nu le spulberi niciodată
Alintă-l cât pentru restul vieții
Al său e răsăritul în pragul dimineții
Un zâmbet de lumină
Ce-n scutece să-l țină
Al său e asfințitul în pragul înnoptării
Povești nemuritoare
Și dulcele cântării
Lasă copilul să viseze în lumea sa de ciocolată
O păpușă de fată
Într-o casă de turtă dulce
Copilărie
Numele tău fantezie
Lasă copilul să se joace pe stradă
Pentru el acasă înseamnă la masă
Și desene animate
Lasă-l să lupte cu nemții prin cazemate
Lasă-l afară să guste din libertate
Mai târziu anii îl vor închide într-o cetate
Din care va trimite solie
Un gând ambalat într-o poezie
Către hotarele timpului către copilărie
Lasă-l viață atât de mare să fie
De fusta mamei agățat un băiat

Atelier

în mâinile mele
croite până la sânge
de mama vitregă,
plastilina îmi spune:
nu plânge!
te voi face să râzi,
nu-mi trebuie decât
mângâiere...

iar s-a stricat cerul.
peste acoperiș plouă
cu acuarele...
îmi vine ideea
creioanelor
curcubeie.

îți spun un secret,
îl știu de la bunica:
îngerii nu au ilice,
le desenez buzunare
pentru rugăciuni,
învăț să citesc.

când o să fiu mare
vreau să compun berze,
așa mi-a spus tata
să iubesc.

Baby, baby

nici nu am început bine și am sfârșit cuprins de exaltare
m-au vrăjit cuvintele și jocurile tale înnebunitoare
am rămas tablou în fața frumuseții fără margini
aș putea să te privesc și cu ochii închiși
și tot vor răsări iriși din degetele mele modelându-ți
portretul

baby, baby credeam că lumea-i a mea pluteam în al
nouălea cer
mă scurgeam picătură cu picătură în sufletul tău avid de
plăcere
îți lăsaî toate porțile raiului deschise gustam din merele
tale
nu-mi păsa
sunt cel mai mare necredincios de pe pământul acesta
care m-a învățat să doresc cu toata ființa
lepădându-mă de toate păcatele trupești
între îmbrățișările tale nelumești
îmbătându-mă cu busuioaca
izvorâtă din adâncul celulelor adolescentine
baby, baby

și uite așa tandrețea mea s-a metamorfozat
în pasiunea unui vampir însetoșat de iubire
cel mai sfânt dintre sfinții care-au existat vreodată
este acum o fiară neîmblânzită
fără pici și măști înfruptându-se din inima ta
întinerind într-un an cât alții într-o mie

mi-a spus cineva de-acolo de sus
că nu voi ajunge niciodată-n împărăția sa

țin minte
avea dreptate
nu pot rezista în fața ispitei reîncarnate într-o dulce
fecioară
care mă hrănește cu sufletul ei atât de pur atât de divin
universul este doar al nostru pe acest pat așternut
paradisul
ne facem de cap nu ne mai interesează nimic
ceilalți își mușcă limbile de ciudă
spunând rugăciuni deșarte tânjind la fructele tale
înghițind în sec

baby, baby...

Baloane de săpun

Lumea s-a născut din dorințe și sfârșește-n păcate
Mi-ai spus că voi ajunge un mare campion
De-atunci încerc să fiu primul la toate
Minte și trup – al meu bastion

Mă-mpotrivesc legilor firii refuzând ordinarul
Când mic eram cu reușeam să zbor
După un timp am învățat orarul
Citind în mersul lucrurilor

Actorul mim din filmul mut „o inimă” – motor:
Secvența preferată – cornet de înghețată
Copilăria păstrată în congelator
Am fost o fire răsfățată

Lumea-i născută din iubire și se sfârșește-n ură
Mi-ai spus cuvinte dulci – acum sunt de pelin
Vinul mi-a fermentat în gură
Și mă îmbăt cu propriul meu venin

Mă-mpotrivesc și Soarelui legându-mi umbra de
picioare
Ce pic cu pic mă stoarce de tot ce am mai bun
Încet-încet am învățat cum să trăiesc peste hotare
Și mă ridic – baloane de săpun

Născută din atingeri lumea sfârșește în respingeri
Ce-a fost nepieritor la început – este un vis
Noi doi eram neîntinați precum doi îngeri
Când singur am rămas – tu m-ai dezis...

Best friends

începutul este întotdeauna cel mai frumos moment
aș vrea ca viața mea să fie un amalgam de începuturi
reconstruite într-un monument
gravat de promisiuni
și de săruturi

am plâns când inima s-a frânt în două părți
eram proscris să bătui pe oceane
în mijlocul acestor hărți
Ahab visând în hăul
gropilor Mariane

sfârșitul este întotdeauna cel mai trist moment
rămâi cu mici frânturi din începuturi
iar timpul lasă durerea ornament
ascunsă după măști și scuturi

—

te port medalion
first end

Ce tot te fofilezi

ce tot te fofilezi în spatele ceștii de cafea *mademoiselle*
îți văd degetul inelar pe buza fierbinte ghicind viitorul
și știi că sunt bucățica de zahăr ce se topește
între aromele tale negre dulcea fericire

ce tot ne jucăm de-a v-ați ascunselea în spatele cuvintelor
timide
știu că ești omidă de frunza mea avidă să mă dezgolești
și-n fluturi să te înalți în geamăte fâlfâitoare
îmi sucești mințile și freacă de mă lovesc cu capul de
pereți

îmi spui că nu mă cunoști prea bine dar știi că tot acolo
o s-ajungem
hai să mai flirtăm un pic îmi place atât de mult preludiul
ăsta o iau razna
deja în ochii tăi fac un duș fierbinte iar tu mă freci cu
săpunul pe spate
cu sâni afrodisiaci ce mi-au hrănit de mic imaginația
prin reviste

este o harababură de idei în capul meu atât de mic acum
atât de mare
îți cânt *o sole mio*
ce zi minunată ivește printre pleoapele lăcrămioare
iriși înfloresc miliarde de stele pe tavanul ce dintr-o dată
dispare
undeva dincolo de realitatea ce este acum
adevărul pe care nu-l vei afla niciodată
univers

ce te tot fofilezi iubito
privind ceasul de pe perete
nu vezi cum limbile atârână
între ele cucul și-a găsit cuib
și intră și iese a mai trecut o oră
hai să admirăm împreună dimineața
cum crește și coboară
soarele răsare
sare
precum un cangur pe fereastră

știi fată cuminte
trebuie să ajungi acasă când se crapă de ziuă
același pretext cu părinți severi
dar așa de profani sfinți
îți zic și acum spală-te pe ochi și pe dinți
la culcare
norocul meu balconul sub care te aștept
într-o scăpare
cu brațele întinse

asa că dă-le dracului pe toate sperietorile de ciori
hai să mănânci porumb fiert
o să te-nfulec coaptă
din cap până-n picioare
ești numai pop-corn de săruturi
și o să gustăm și cremă de zahăr ars
delicatesa de la urmă
de urmă
n-o să mai rămână nici o picătură-n gura de rai
mușcând din humusul tău

ce tot te fofilezi cucoană nu mai ești *mademoiselle*
de-altădată

acuma degetul inelar îți clănțăne de nerăbdare

ești atât de previzibilă

și fac din nou pe prostul și te întreb dacă e dulce cafeaua

și îmi răspunzi

ah deșteptule este atât de amară

hai să nu ne mai fofilăm și să o bem fierbinte dulce ca a
câta oară

Ce te-ai face?

ce te-ai face dacă palmele mele ți-ar modela chipul
și într-o zi te-aș scăpa cioburi ?
m-ai privi cu ochii mici
punându-mi întrebări încuietore
prin gaura cheii ?

capul mi-e dezgolit de gânduri
pleoapele-mi vântură orice mângâiere
după care fruntea încă mai plânge
ca o floare așteptând o rază de soare

ne-am scufunda într-o contopire de val și de sudoare
te-aș îmbrățișa să nu te pierzi în neștire
buzele s-ar preschimba într-o veche fregată
cu pânze de păianjen

ce te-ai face dacă-ar ploua încontinuu
și te-aș îneca într-o mare de lacrimi ?
ți-ar crește solzi adăpostind Luna
într-o arcuită splendoare...

simțurile tale ar fi un curcubeu de petale
pe care le-aș culege cu săgeți dintr-un vis
un labirint de aduceri aminte
ce te-ai face dacă nu ți-aș fi zis ?

Cer de nisip

iar rățăcesc amintiri ameteite în sufletul meu labirint
urmărindu-ți firul iubito pașii-mi se pierd pe o plajă
pustie
te mângâi c-un gând fugar lacrimi se aștern pe nisip
castele de sare

te îmbrățișez cu un oftat îndelung îmi rămân scoicile-n
palme
le sărut sorbindu-ți glasul furat de valul tăcerii
pânze de borangic înfășoară sufletu-mi vierme
păianjenul timp

cu ochii ciobiți de pumnalele stâncilor răsărite din mare
privesc cum apune același soare străin de tot ce n-a fost
îmi întind degetele uriașe trăgându-l de urechi
zile liliputane

iar rățăcesc amintiri ameteite în sufletul meu labirint
urmărindu-ți firul iubito pașii-mi se pierd pe un cer plin
de stele
te plimb în Carul Mare pe Calea Lactee până la Steaua
Polară
Luna mirată

îmbrățișez coada cometei fugare urmărindu-te prin
găuri de vierme
ne jucăm de-a v-ați ascunselea prin tranșeele negre
îți mângâi aripile de înger în Constelația Fecioarei
spicul de grâu

cu sufletul istovit am încălecat pe-un taur tu pe-un
scorpion
în centrul galaxiei mi-ai săgetat inima cu dor de
supernovă
întind degetele boante zbori cu viteza luminii
praf și pulbere

Copilărie

știi,
azi m-am născut și era ieri,
mireasma dulcii revederi
începe-adânc să mă cuprindă,
Băbuia mă aștepta cu poale-n-brâu în tindă,
Băbuiu' frigea baboi pe grătar,
știi, aș vrea să fiu din nou acolo, dar...
știi, azi am uitat să sper
și să mai cer copilărie.

știi,
ieri m-am născut și era mâine,
foamea-mi rodea codrul de pâine,
la colț de stradă praful îl scobeam,
Mămuca mă dojenea,
cât o iubeam,
Tătucu' mă lua în cârcă chiuind,
știi, aș vrea să-i mai colind de sărbători,
dar știi, anii sunt trecători.

știi,
azi am murit și era ieri,
și mâine,
și poimâine,
și toate zilele ce-au fost
și vor rămâne fără rost,
știi, mă uit și am uitat să uit
că nu mai sunt dorit de timp,
dar știi, încă mai simt al tău alint.

știi,
mâine-am trăit acum sunt fum,
am vrut să mă întorc pe-al vieții drum,
să te sărut și-apoi să sting tăcut
o lumânare,
dar știi cât mă tare doare ?

Colț de Rai

Între infern și paradis
am regăsit iubirea-n paraclis,
în slujba ta al meu stăpân,
duhovnic tată,
scump bătrân,
mă iartă.

Tu ești cuvântul,
milostivul pentru toți,
eu sunt doar robul
ce mă supun
crucii de piatră de pe caldarâm,
drumul mi-e plin de bolovani
și anii-s tot mai mulți,
tot mai golani,
tirani.

Mă leapădă de zdrențe în pronaos,
închinăciunea-mi jertfă pe altar,
ascultă-mi gândul dincolo de haos,
sărută-mă cu al tău har,
de-a nu avea habar.

Între lumină și-ntuneric
suflare mi-este lumânarea,
chipul ți-e tainic
dar crezul mi-i vecinic,
de îndoiala și necugetarea
ce m-au târât într-un păcat,
m-am lepădat.

Mă cheamă în a ta împărăție,
oblăduiește-mi nemuritorul trai,
cerșescu-ți primenire,
sfântă împărtășire,
neprețuită avuție,
un colț de Rai.

De ce?

Cea mai frumoasă amintire
Când mi-au ars obrazii
Privindu-te
Limba-mi ieșea de-un cot
Asemenea unui cameleon înnebunit
De-un fluture adormit printre șuvițele tale
Aș fi vrut o sărutare
Să-mi muști din suflet cu dinții fini de ghilotină
Înghițind silabă cu silabă
Cuvintele
Se spune că dragostea trece prin stomac
Și-ți lasă un gol cât o prăpastie ametoitoare
La mine a săpat în inimă ca un buldozer fără milă
Te miri de ce toate rămășițele s-au îngrămădit în nopțile
lungi
Pline de coșmaruri

Te-am iubit...
Sudoarea îți aluneca dintre sâni
Ca un șarpe încolăcindu-mi picioarele
Aș fi născocit o nouă biblie ispitit de coapsele tale
Cu paginile din cearșafuri scrise cu palmele goale
Calea spre Paradis trecută prin infernul dorințelor
Toate drumurile aveau o singură răscruce:
Tu și Eu

Cea mai tristă amintire
Rămasă în carnea mea afumată
De ultima țigară
Inima se topește într-o mare de lacrimi
Fiorduri pătrunse adânc în pielea uscată

Nu mai răsare curcubeul din pupile
Au intrat la apă sărată
Negri păianjeni
Pânze de stânjeni

Tot stau și mă întreb ce te făcea atât de specială
De ce între atunci și acum este o mare diferență
De ce uitarea înseamnă indiferență...

A mea aleasă

Pe scară te sărut cuneiform iubito,
Deja te-nghesui într-un gând.
Statornici-voi rând cu rând
Pe zbânțuiri de sânge-ceară.

Îți voi clădi columnne, piramide
Scurgându-se în cerul fără fund.
Vulcanii noroioși fi-vor sorginte
Dorințelor ascunse-n suflet-prund.

La noapte-înaripa-te-voi mireasă,
În dimineți la piept am să te strâng.
Surpa-vom zile-n vise de pământ;
Sub luna plină, ambrozia culeasă

Ne va uni sub legământ.

Efemer

aceleași trepte le cobor
urcând aceleași trepte iară
le număr încercând să zbor
în lumea ta imaginară

pășesc pe un covor rulant
țesut la scară planetară
timpul – cadavru ambulant
își răsuțește o țigară

inima – groapă de gunoi
oasele – praf în scrumieră
sângele – lacrimi în noroi
sunt homosepiefemeră

Dragoste de heruvim

aș vrea o stea să-mi dai,
atât îți cer, o stea.
din baldachin de stele
coboară către mine
un fulg de nea.

pe-al razelor drumeaguri,
din ceruri de bazalt,
culege-mi o crăiasă.
fuiori de nouri înconjur
a mirelui aleasă.

pe trepte de topaz
un heruvim se scurge.
psalmodic avatar,
cu clinchet de aramă,
la el mă cheamă :

iubitul meu teluric,
ce dragostea fierbinte
în înger îl preschimbă,
oferă-mi fruntea dalbă
să-ți pun cunună.

când soarele ivește
stingând patima nopții,
din vremuri regăsite,
pe miticele plaiuri
tu mă-nsoțește.

iubita mea divină,
privește-n jos altarul
umbrit de lapidarii.
blestemul ce m-apasă
e dat uitării.

de stâncă-mi este fața,
nicicând nu voi tresare,
iar glasul-mi e pecete,
șuvoaie de tăcere
mă împresoară.

în murmur de ceasloave
cu foi de pergament,
cu iz de palisandru,
un cântec se aude,
de copilandru.

cu brațele întinse,
prolog de incantații
spre demiurg purced,
iar corpul-mi prinde aripi,
spre tine zbor.

aș vrea o stea să-ți dau,
atât aș vrea, o stea.
cadoul nunții noastre,
a dragostei făclie,
pe vecie.

Ultima noapte de dor

Iubito,
Aceasta-i ultima noapte de dor
După care-o să mor
Iubind
Puțin câte puțin
Până când nu va mai rămâne nimic
Din tot ce-a fost
Deloc întâmplător

Nu voi privi în urmă
Sunt veșnic călător
Către același viitor
Închid ochii
Îmi imaginez că zbor
Depart
Acolo unde dorul este rupt din dor
Și pasul este rupt de trecător
Și șoaptele sunt rupte din cuvintele
Deșarte

Iubito,
Strânge-mă-n brațe
Doar până mâine
Să-mi fii înger ocrotitor
Aceasta este noaptea fără de păcate
Prima și ultima în care vor curge pe nesăturate
Lacrimi de dor
De dorul iubirilor de altădată
De dorul timpului ce nu se-ntoarce niciodată
Înapoi

Nu voi trăi înc-o iubire adevărată
Căci sufletul mi-e gol și plin de gol pân' la refuz
Sunt deopotrivă trist, confuz
Și câteodată
Mă amuz
De viața care pare colorată
Pe rochia de mireasă
Fără pată

Dumnezeul păpușar

i-am închinat atâtea poeme femeii
de i-am făcut cerdac la moara cu visuri
abia mi se mai țineau ochii de întruchiparea unui copac
în palmele căruia mă cuibărisem
descrețindu-mi fruntea și părul văruit
în fiecare an iarna era mai lungă
preludiul arborescent era pe cale să ajungă scorbură
și sufletul meu volbură
adăpostit plânga

femeie, iubirea ce-ți dedic este-un orgasm înrădăcinat
în pământul din care m-am înălțat și-n care mă întorc
pigmeu
de coajă-aș vrea să te dezbrac și-n miezul tău să fiu
insectă
cu seva ta să mă îmbăt și să devin hoinar
în voia unui pădurar îndrăgostit de semne
și ciotul tău va plânga chihlimbar
și voi trăi o veșnicie anateme
înconjurat de oase printre lemne

am iubit femeia
până când am înghețat
în locul ei am pus un pat
din scânduri brațe și picioare
pe care să mă-ntind
și să visez cum bea lumini opace
să simt din nou cum fulgerul despică un copac
și păpușarul învârte sforile pe lemne

pesemne... ce-i frumos și Domnului îi place

Femeia doarme

după ce iubești femeia
privește-o cum doarme
în locul acela numai al ei
ascultă ce amintirile-ți spun
nu încerca și visurile să i le iei

rendez-vous între suflete la jumătatea distanței
aripi de înger ce învăluie gâtul lebedei
noaptea se-ncruntă de atâta tăcere
stele răsar din strălucitoare idei

după ce iubești femeia
privește-o cum dospește în ochii tăi
o făptură minunată ce-ți hrănește imaginația

mă voi închina femeii
universul s-a creat în jurul formelor ei
de astăzi nu mai rătăcesc pe lăturalnice alei

femeia doarme
cât este de frumoasă
fără să-i ceri
fără să sperî

e pur și simplu totul
la îndemâna noastră
nu-i rupeți gâtul lebedei

Femeie, femeie

Între sâni tîi apă vie
Reînvie mucenici de filofteie
Femeie, femeie
Mă vindeci de pustietate
Dorințele mi-au ținut post în fiecă noapte
De azi am dezlegare la șapte păcate

Femeie, femeie și muză și fec
Mă scurg liniștit de năvalnic în pântecul tău
De Mare Egge

Am mai împlinit o veșnicie
Uniți într-o patimă mijlocie

Strângeri răsrângeri
Pătrunderi ascunderi

Mi-am câștigat locul
În panteonul pantagruelic
Lângă tine
Visând cu ochii deschiși
Scriind bilețele de dragoste
Fragmente din poezia vieții mele

Te-am învățat pe de rost
Mă regăsesc și te regăsesc
Fără denumire

La mijlocul distanței dintre noi
Se află o închinăciune

Suflete tăciune
Ce vor să fie plămădite-n cenușa minune
Ce spune și Mamă și Tată

Deziceri
Contraziceri
Cercetez și nu mai cred
Ce aud de la lume
Femeie, femeie

Floarea-soarelui

fac ce fac și tot între coapsele tale alunec îmi pierd
toată dragostea ce-mi izvorăște din sufletul floare
semințe încolțind în humusul tău moale

și iar te înalți cu fața la Soare frunte înaltă pălărioară
te iubesc atât de mult mă cațăr pe tulpina ta fecioară
cu pași tiptili de furnică cu săruturi te gâdil la subsuori
plouă cu petale galbene din ochii tăi negrișori

te ciupesc din stânga din dreapta cu o rază de zâmbet
bucuroasă te întorci pe-o parte pe alta să-ți dezmiere
verzișoarele pleoape
din aproape-n aproape ca focul și apa
pe tălpi pe burice pe pieptul tău umblet

stau ce stau și iarăși vine vremea secerișului
plângând sparg semințe sărate între dinți
eram atât de cuminti
noi doi pe câmpul ăsta infinit

cât un anotimp

Îndrăgostit de cursă lungă

Pe urmele pașilor tăi am învățat s-ascult trecerea
timpului
Am alergat apoi, strângându-mi sufletu-ntre dinți
Erai departe și m-am rugat s-ajung
La capătul Pământului

Poate că Dumnezeu a vrut să fiu îndrăgostit de cursă
lungă
Să cred că-n ființa ta se află o inimă necercetată
Acesta-i unicul și cel mai prețios trofeu și niciodată
N-a reușit în palmaresul vieții să-mi ajungă

Tu mai ești ?
Măcar acolo unde himerele abundă ?
M-aș preschimba în vis și-ntr-o secundă
Cu toate dorințele te voi cuprinde
Până la a doua rundă

Tu mai ești ?
Măcar acolo unde gândul zboară ?
Mă voi preface-n prinț zvârlugă
Din calea mea până și melcii o vor lua la fugă
Te voi salva pentru a nu știu câta oară

Pe trupul tău săruturile vor fi o cărare de foc
Îmbrățișările te vor subția la mijloc
Privirile vor iscodi tresăriri
Șoaptele îți vor zidi amintiri

Tu mai ești ?
Poate că Dumnezeu nu vrea să-mi răspundă

lelele gânduri

Pământul-mamă cu o mie de sâni
picta pe năframa neagră cu fum,
în grote tăroase pline de scrum
urzeau destinul gnomii bătrâni.

Pe pajiști țesute cu umbre de noapte
copilele gânduri pictau feeria,
pitici somnambuli valsau reveria
plăcutelor viersuri de șoapte.

Curioasă regina dalbelor zâne
miji pe poteca fină de stele,
din neguri chemă surorile iele
ursind nanilor fec nebune.

Inel de logodnă

un înțelept mi-a spus

cu timpul aurul se schimbă-n tinichea
și dragostea ți se va părea lichea
păcatele vei învăța să numeri
strângând din pumni și dând din umeri
și-o să te scuzi
când vrei s-acuzi

cu timpul vei ști ce-nseamnă să alegi
ca mai târziu să nu dezlegi
să faci un nod frumos cu fundă
să fie rezistent și să ascundă
atâtea vorbe trecătoare
care-au umbrit zile cu soare

cu timpul vei spune te iubesc
din multe încercări, firese
căci toată viața te-ai împotmolit
la introduceri și sfârșit
și ai rămas pierdut
în conținut

cu timpul vei ști când să te-oprești
fără să plângi și fără să rănești
să recunoști când ai greșit
și chiar de alții nu au reușit
să fii cu inima-mpăcată
a fost odată ca niciodată...

Interviu cu un pierde-vară

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
cât de plat sună ca și cum aș face plajă încontinuu
din fericire Raiul există și aici la Trei Butoaie
nisipul se odihnește printre cutele pielii
toate membrele par greoaie
până când descoperi misterul femeii
cum te ridică ritmic până la ploaie
mare și încovoiat
curcubeu agățându-se de Soare
prinzând stavrizi la țaparină
cu pletele ce mulinează
căluți de mare
sufocați de nebunia
unei sirene pedofile

am mai pierdut o vară cu sufletul pe buze
rostindu-ți declarații cu rost de evantai
pentru o seară
voulez vous danser avec moi ?
vino-ncoa' te voi iubi și cu umbra
vom face *ménage à trois*
Luna se va dezbrăca în fața noastră
marea va încremeni într-o oglindă albastră
care-i cea mai frumoasă fotografie
a plăcerii imortalizate
surfing
pe un val de sudoare ?

tremură aerul într-o briză ușoară
răsfirându-ți părul într-un miraj auriu
picioarele-compas măsoară cercul dragostei

săgetat de un amorezat
ce a prins curaj
de la o sticlă de vin roșu
și am plecat secăt
cu gâtul răsucit
surgându-se sângele
pe buzele fierbinți ale comorii tale
inepuizabil de primitoare
acesta sunt cu iubire
cel mai timid dintre pământeni
levitez deasupra aurei tale divine
așteptând al doisprezecelea ceas când limbile
se vor uni într-o nesfârșită poftă carnală
și voi vibra ca iarba-fiarelor atinsă de rugină
melancolic de alcoolic și bucolic de parabolic
ca infarctul salvat de o pilulă de aspirină
cel mai ieftin medicament este o fiolă de morfină
în vena înțepată de colții tăi de felină
o iau razna
copiii cresc felii de mandarină

dintre toate femeile te-am ales pe tine
o picătură rece de rouă ce aștepta să fie toridă
dorință candidă splendidă
perplexă complexă
un été inoubliable
le sommeil d'un ange et l'amour d'un diable
je me demande qui je suis?
un pierde-vară
nu știi
lumea este chioară
și nu vede
că am o inimă ce bate în ritm de fanfară

nu mă opresc iubito
tânjesc să trăiesc pentru a doua oară
în mijlocul infinitului ce și-a deschis porțile umede
mi-au mușcăit picioarele și tot mă zbat ca un miceliu
ieșind la suprafață pălăria de soare
a unui pierde-vară

te iubesc
știi sună plat dar am prins rădăcini de colții-babei
tu trebuie să pleci sezonul e pe sfârșite
o înțepătură te oprește și întrebi nedumerită :
cine ești tu mărăcine ?
răspund :
același pierde-vară !
nu-mi amintesc de tine
anii se măsoară în primăveri
în rest totul este întâmplare...

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
am făcut noduri la încheieturi, la mâini și la picioare
m-am îngropat sub toamnă, iarnă, primăvară

de ce oare
iubesc să fiu din nou un pierde-vară ?

Eu te-am iubit cu foc de artificii

și dacă totul trece și nopți rămân stinghere
de chipul ei rotund ce-mi luminează pașii
ascunsă-n prundul cosmic de farmecele zării
iubita mea devine o simplă amintire
atunci voi pune norii
să tragă ca ocașii
la jug să-mi are cerul
să-mi semene urmașii
nimic și efemerul

privesc cu ochi albaștri pierduți în largul mării
aștept să cadă-o stea, să cred într-o minune
voi împleti cunună din gândurile bune
voi arde semne rele și alte superstiții
și multe premoniții
în foc de artificii
din mii de sacrificii
să te mai văd o dată
iubito... de-altădată

și dacă totul trece, voi trece în uitare
mă voi ruga la valuri să mă îmbălsămeze
să fiu și eu un chip din alt etern abis
în care timpul slut să nu mă mai urmeze
acolo nu mocnește
nicipând o supărare
nici alte artificii
nu vor usca în palme
durerea-n bob de sare

Între vecini

niciodată nu-mi ajung cuvintele,
sunt prea puține,
puținele,
prea
multe,
multicele,
sunt prea multe,
întotdeauna caut sărutul.

niciodată nu o fac prea bine,
puțin mai bine,
binișor,
prea
rău,
răutate,
sunt prea rău,
întotdeauna mușc buzele.

nicicând nu mă opresc, o țin tot așa :
uite-așa, nu-i mai bine ?
vino-ncoa' !
vino !
pleacă !
pleacă-ncolo !
ești prea fragilă !
așadar mă opresc, nu rezist, dar așa ?

sunt atât de fierbinte, îmi ard tălpile
după tine,
sub tine,
mai încolo,

mai încoa',
peste tine,
lângă tine,
ești atât de cuminte, îmi ies din minți!

o întreb:
e mai bine așa?
răspunde:
ahh... e mai bine vecine!
dar se poate și mai bine!
mult mai bine!
poftim?
ia de-aici!
uite-așa!
și așa!
și pe-aici!
și pe dincoace!
auzi la ea!
e mai bine acuma... vecino?

sunt atât de rapid, Speedy Gonzales!
cămașa,
ciorapii,
pantofii,
unde-mi sunt chiloții? dă-i dreacu!
fereastra!
ba nu, balconul!
scap din mâini pantalonul
bate la ușă bărbat-su:

cioc, cioc!

în stradă o babă-mi privește popoul,

râde
uite-aşa :
ha ha ha !
oftează
uite-aşa :
of of of !
ce n-aş da
să vii şi pe la mine

vecine, vecine !

Iubirea-i un balon oval

iubirea-i un balon oval
ce-l ții în palme ca pe un prunc și devii stenic
atras de butul triumfal
ești un bărbat brutal
dar în același timp și foarte fotogenic

iubirea-i crâncenul placaj
dar și-un balet ce-l faci printre jaloane
ca un bolid țâșnești în demaraj
și tot așa parchezi într-un garaj
la cârciumă bei berea în galoane

iubirea-i fentă și eseu
ieșind din labirint de adversari ca miticul Tezeu
tu ai purtat în brațe scutul ca Perseu
mânjit tot corpul cu noroi și seu
și când plonjai erai chiar Dumnezeu

iubirea-i fairplay și respect
un sport de bătărani jucat de niște domni
lesne-o observi după aspect
și în teren și în afară ce prospect
rugbiști sunt frumoși și cu... și fără... pantaloni

Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă

toamna-i număra frunzele dezvelindu-i trupul sângeriu
pe Eva am întâlnit-o la culesul merelor pădurețe
m-am îndrăgostit instantaneu când am văzut-o
mușcând din miezul cărnos al fructului
înghițeam și eu în sec
mărul lui Adam
îmi imaginam că sunt un vierme excitat
dornic să-și scurgă viața printre buzele sale
la fel de cărnose

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
la prima atingere am simțit cum foșnește
din cap până-n picioare
săruturile mele tiptile îi făceau seva să curgă
mestecam ușor coaja înmiresmată
suoarea ei avea gustul
siropului de mere

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
încercam să-i ghicesc în palmă cât vom fi împreună
uite, vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți
aici sunt două pliuri,
vom avea doi băieți
după aceea cu voia lui Dumnezeu alte miliarde
de gânduri de iubire
prinzând viață
în pântecul fiicelor tale
hrănindu-se
din laptele sânilor ionatani

toamna a trecut, culesul merelor la fel
Eva cea pe care o știam era rece ca gheața
primilor fulgi de zăpadă topiți de lacrimile mele
frunzele-i ace îmi însângerau buzele

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, iubesc;
totul a fost doar un vis înțîrlesc

Iubita de la capătul lumii

iubito de la capătul lumii
mă privești cu ochii aceștia cifrați
sperând să-mi rotesc degetele în jurul chipului tău
făcând un mic număr de scamatorie
un vârtej care să-ți mângâie pleoapele
deschizând porțile ferecate ale urechilor
te trag de părul plastic cârlionțat vino mai aproape fată
năvălășă
îți scot și limba metalică din gură să te aud mai cu putere
că de nu formez 767 – S.O.S. – strigând după ajutor
salvați sufletele noastre mute

tu-ți uzi plantele
vorbești nițel cu ele au fost singure toată săptămâna
prepari ciuperci la grătar cu brânză, mărar, după aceea
mai citești ceva
eu sunt în junglă un leuț – coamă zburlită
plin de scaieți (tu crezi secrete) mă-nțeapă, n-are cine
să-i scoată
rămân o fiară neîmblânzită
fug într-o peșteră, ghearele zgârie pereții de durere
și apare închipuirea unei iubite de la capătul lumii
o leoaică singură și nefericită

ea seamănă cu mine, este ca mine, am văzut-o cândva
într-o lume abandonată în care m-am întors pentru o
clipă
am avut infinitul negru și dulce în fața mea mască
(de uimire, nu de fetească sau de-o minciună strict
masculină)

i-am simțit fiorul de la cap până la coada ce-a rămas
certă

rotindu-se-n lumea inertă precum un avion cu elice
striga: ia-mă și pe mine-n zbor!
uite așa am rămas cu ochii albaștri fixând cerul
dorința sa animalică mi-a descătușat tot misterul
am murit lent dansând striptease un melc fără cochilie

iubito de la capătul lumii
îți spun adio, m-arunc în jungla asta să pun stăpânire pe
toate felinele
să nu mă transform într-un șoricel dar să știi
în inima mea va rămâne mereu un colțișor verde
foișorul nostru în care ne vom retrage-n iubire
un paradis numit speranță
și amintire

Iubi-te-voi, iubito

Iubirea-ți va părea poate-un clișeu
Atâția te-au atins trasând conturul
A mai rămas doar un deșeu
Mă mulțumesc și cu returul

Și sper că sentimente recondiționate
Vor izvorî din trupul auster
Astfel încât pe înserate
Să te învălui în mister

Iubi-te-voi iubeață, iubire, iubăreață
Drăguța mea drăguță
Drăgaică săltăreață
Și crudă pici de coaptă
Și vie ești și moartă
Și rece și fierbinte
Ce trupul o dorește
Ce mintea o dezmente
Din tine-mi trag sorginte

Iubirea-ți va părea poate-un rebut
Atâția alții s-au desăvârșit
Sunt mai timid la început
Și mult prea tandru la sfârșit

Și sper c-o să descopăr fericirea
Din palme și săruturi va-nflori
O să te mirui cu privirea
Scăldată-n lacrimi albăstrii

Iubi-te-voi dulceață, amară, mălăiață
Cu buze de măceșe sorbind o altă viață
Cu gene și sprâncene de șoapte arcuite
Cu coapsele-ntre umeri de țipete zidite
Lăsa-vom curcubeie în nopți să se risipe
Pe boltă luna plină de ultimele clipe

Iubita mea iubită de printre neiubite

Iubita mea, marțiană

iubi,
acuma desăvârșesc arta
o să-ți arăt universul sentimentelor pe harta inimii

aș putea fi ora adevărului în fața ta
întrebările ar rămâne blocate pe vârful limbii
într-un singur răspuns încontinuu : un sărut
să nu visezi, să nu visezi la sfârșit înainte de început
chiar de crezi că nu ți-aș plăcea
lasă-mă să-ți împletesc în păr o mărgea
să te strâng de mijloc
voi închide ochii și voi scoate din inimă foc

nu poți să ții pasul cu imaginația mea furibundă
abundă în suflet abundă dar nu vrea să răspundă
al cui este acest sărut pierdut în necunoscut ?

*It's just a game, it's just a tragedy
the first day, the last day, the same day
life is just a comedy
and the world – its stage
my age, one second remains
the thoughts explode in my brains*

ți-am pus numele în agendă agățat de un apostrof
of, of...
de câte ori te-am sunat
m-ai apostrofat...

nu m-ai înțeles
eu mă joc cu toate cuvintele

pentru că ele sunt un fel de dragoste de-a mea
inexplicabilă

amândoi avem același gând chinuit
într-un vis interpretabil unde
te pot cuceri doar cu un cuvânt
te pot ameți rostind doar iubire
un tandem du-te-vino pe aceeași rostire
un coșmar numit dorință

ca orice femeie care se respectă
ai dreptul să joci dur
în această lume
fără contur
plină de juisare

în palma mea ofilește o floare
te privesc fără să caut întrebări sau răspunsuri
este o stare de nedescris
tăcere adâncă
văpaie
bâlbâiala continuă a sângelui
întoarcerea în timpul copilăriei
când desenam chipul unei fete pe asfalt
iubita mea marțiană
și eram mai înalt

Iubite, m-am cuibărit între șoaptele tale

mă rezum la trei silabe: iubite
două: amor
și: mor

între palmele mele zâmbetul tău crește cuminte
pe ochi îți aștern săruturi mii de cocori
și zbori și zbor și zburăm
ne jucăm de-a v-ați ascunselea printre nori

ieri am avut un vis ciudat
te căutam, te strigam și-mi răspundeai cu ecouri
mă înveleai cu brațele culmi
brazi, stejari, ulmi și râuri plete involburate
curgeau în ropote în lacrimile strânse într-o noapte
eram o mare, atât de mare-plină și de dor

la poartă-ți bat, iubite
deschide-te!
deschide-te... ușor
să dorm în pieptul tău ca într-un foișor
mai este loc de-un glas, de-un sânge, de-un izvor
fior să-ți fiu alături și tu să-mă-nfiori
în peșteră, ursită – femeia de-un fecior
să facem dragoste ascultând
stalagmite cum cresc asudând
apoi prin labirint de tuneluri
să ne alergăm, să ne înfierbântăm
să ne transmitem alte vulcanice stări

și vom erupe până-n al nouălea cer
și vom privi ce nimeni nu a ajuns să viseze vreodată

un băiat și o fată, lumea la picioarele noastre
un bulgăre de noroi rotindu-se nebun
prefăcându-se-n scrum
o pată, un fir de nisip
și vom rămâne înlănțuiți
necuprinsul spațiu străbătut de veșnicul timp
iubite, m-am cuibărit între șoaptele tale...
plouă cu stele!

La început a fost punctul

la început a fost punctul
și în jurul lui miriade de virgule fecundându-l
astfel s-a format o stea
prima literă a universului: Alfa
a crescut mare până a ajuns Omega
a explodat dând naștere la restul literelor din alfabet

literale au început să facă dragoste între ele
din nevoie de cuvinte
acestea simțeau însă că lipsește ceva
și au pornit discuțiile cu părinții
care au stabilit reguli sub formă de propoziții
dar copiii au protestat în lungi și interminabile fraze

la un moment dat nu au mai rezistat și au fugit de acasă
au cutreierat lumea înțelegând cât este de frumoasă
și atunci au încercat să dea o definiție
s-au adunat cu toate pe o foaie și au scris o poveste
pe care alții au catalogat-o drept proză

anii treceau
cărțile erau din ce în ce mai multe și mai greu de citit
până-ntr-o zi când cuvintele au îmbătrânit și au devenit
mai înțelepte
au spus că vorba multă aduce sărăcia cuvântului
și au inventat poezia

la început a fost poezia simplă cu rimă
pe care toți la vremea aceea au catalogat-o sublimă
cu timpul însă au asociat-o cu monotonia
și au condamnat-o la moarte prin spânzurătoare

puterea a fost luată de cuvintele la întâmplare

și cuvintele la întâmplare s-au transformat în propoziții
și propozițiile s-au transformat în fraze
și frazele au realizat că au nevoie de virgule
și virgulele au realizat că au nevoie de puncte
și punctele au realizat într-un final că sunt
cele dintâi și din urmă semne ale existenței
negrului în universul alb infinit

Locuiesc în casa cu multe ferestre

Locuiesc într-o inimă
Mă numesc ionuț și-mi place să privesc
În fiecare dimineață
Lumea

Cresc
Sunt suflet mare
Acum vreau să iubesc
Îmi întind degetele dincolo de ferestre
Aici toate camerele-s nelocuite
Triste

Câteodată nu pot sta locului
Încerc să zbor
Dar mă lovesc de gratii
Și visurile dor
Mă trezesc
Locuiesc într-o celulă
Aștept grația
Lui Dumnezeu

Îmi amintesc
Locuiam împreună cu Ea
Sub cerul liber

Privesc pereții
Prind viață
Amintirile
Rupestre

Locuiesc în casa cu multe ferestre

Mai mult decât logic

Dragostea mea pentru tine este o nebunie totală
Încearcă să mă dezbraci de toate vorbele
Să înțelegi că uneori în viață
Merită să spui ceva
Mai mult decât logic
Din punct de vedere sintactic și morfologic
Iubirea este o frază
Interminabilă
Și dacă trece prin stomac este o franzelă caldă
Și dacă trece prin fața ta este cedează trecerea
Și rămâi căzut în freză
b-b-bâl b-b-bâl-bâindu-te

Unii mi-au spus că cele mai intime gânduri
Le au când meditează
Alții preferă să vegeteze în corpul femeii
Până prind rădăcini
Eu scriu aici o bazaconie și sper că te înduioșează
Felul în care te
iub-b iub-b-bâl-bâiesc

Noapte bună, copii!

Nu credeam că există atâta disciplină
La unitățile masticatorii,
Nervii aliniați dau raportul :
Carie mare,
Cu urlet înainte, marș!

Nu credeam că falangele
Sunt elemente motorii,
Cresc unghii,
Nu le tai,
Evantai.

Nu credeam că sentimentele
Pot fi contradictorii,
Un ochi plânge,
Un ochi râde,
Sașiu.

Nu credeam că ridurile
Sunt autostrăzi pentru timp,
Bătăturile parcări
Cu plata
Lunară.

Nu credeam că părul
Rodește mătreață
Pădureață,
Inteligent
Chelesc.

Este timpul
Să spui noapte bună!
De ziua ta
Lumânarea
O aprinzi.

Pansamentul de la miezul nopții

pansamentul de la miezul nopții
l-am pus pe toate rănilile să-mi țină cald
era-mbibat cu vin de om și vin și morții
și vin și eu în poala ta de-am să mă scald

adoarme Luna în pridvor
lăsată-n voia sorții
adorm și eu când palmele îți vor
să-mi regăsească cheia porții
în dormitor

ne sărutăm ca hoții
de-a v-ați ascunselea și pe furiș
când păru-ți este stufăriș
iar ochii-mi sunt păienjeniș

și mâinile degete pân' la picioare pășind pe malul gropii
alunec în splendoare și merg cum calul popii
merge pe cărare
mi-atârână limba-n cântec dulce de speluncă
casa la margine de râu mi-e luncă
și chipul tău departe mă aruncă
cu privirea

și fir de iarbă neagră atârânănd la subsuori
și fumul rotocoale și norii dragi fuioare mă-nfiori
și toate, totul și-orîșicine
aduc cu tine
iubirea drept poruncă

Lunii

Laptele nopții
sânul tău de heruvim îl cernea,
la picioarele unui moșneag
ce mă acompania confeti,
îmi spuneam psalmul
din gură de os.

Fluturi zglobii
trimiteam solie
copiilor tăi somnoroși.
Mirată, puneai o palmă la ochi.
Valuri de dragoste
îți mângâiau tălpile.

Gelos, stăpânul luminii,
năframă pământic
peste chip îți punea
și doi străjeri
în Care de-argint
cât el dormea.

Șoapta mea dulce
mii de ecouri avea.
Printre petale de stele
încă una clipea.
Știam că acolo-i
iubita mea.

Nu mai pricep

atâta iubire zace în sufletele rătăcite
pierdutele cuvinte pagini scrise în zadar
nu mai pricep cum inima s-a înțărcat de sângele
ce plânge
scurgându-se în zborul de cântece și vise
n-am habar
poți să mi-aduci iubirea smulgând aripi furioase
te cuibăresc în palmele căuș ce se ascund sub pene
nu știu ce să mai cred iar amintirea cerne
lacrimi în culise

greieri dezgoliți de cri-ul amurgului grăbit în noaptea de
păcate
nu mai pricep cum licuricii nu mai au lumină
poți să-mi aduci regina-noptii în grădină
privind-o să mai sper când vântul eliberează șoapte
nu știu ce să mai cred dacă-am crezut vreodată
că liliacul va înflori la tâmpla ta și altă dată în vitrină

nu mai pricep de mai pricep dacă-am să mai pricep
vreodată
ce ține loc de tine nu mai simt nici cum a fost și
niciodată
cuvintele din prima strofă îmi curg la întâmplare
mă doare că mă doare și mă doare de ce oare
râul de lacrimi se adună în vale și te înecă
iar eu rămân în vârf de munte și suspine
și tot îmi zice unul altul o să-ți treacă
iar eu mai sper nu mai pricep de ce nu vine

aşa ca tine o să citesc şi eu ce-am scris şi mă gândesc la
nemurire
poate-am s-o regăsesc cândva în alte lumi mai sincere
mai pline
şi-o să pricep şi o să sper la încă încă şi-încă-o-dată
că o să vină să revină şi-o să rămână toată pentru mine
nu mai pricep de ce e doar o tristă amăgire

şi uite-aşa am ronţăit un vers de pâine arsă
mă tot repet mă tot repet de ce nu-i miere de albine
şi câte ar mai fi de zis credeam eu altă dată
nu ar mai fi de zis nimic nimicul mă-nconjoară
nu mai pot da timpul înapoi să fim ca prima oară
ţi-aduci aminte ?

Quaero

m-am desăvârșit prin tine, femeie
acum cu sufletul te pot prețui
iubirea este dincolo de orice idee
îți dedic viața mea, epopee
fastul inimii
sentimente ceremonii

nu sunt savant
nu am învățat niciodată a scrie
ci numai din palmele tale a citi
atât de minunat este a simți
frenezia mută a cuvintelor
răstălmăcite de șoapte
mai înainte

dar la fel precum apare din senin
iubirea se poate și risipi
privești consternat
nu ai cui dăru
acea perfectă stare
rămâi cu fantezii năucitoare
și doare până la rădăcina umbrei

sunt nenumărate felurile
prin care poți cuceri o altă femeie
mereu se deschide o cicatrice
și vei afla că ești carne vie

are you my beating heart?
mergi încet pe-o alee
ca un melc fără cochilie

căutând o cameră cu chirie
într-un imobil cu două picioare

aștepti să te primească
la sânul ei
această lume mascaradă
nu înțelegi că stai la coadă
à la recherche de la recherche parfaite

Rece concubină

câteodată aş vrea să mă cheme Alexandra
să-mi fac singur declaraţii
toate poemele acestea
sunt o poveste de iubire
necitită

câteodată când privesc în oglindă
Alexandra zâmbeste
parcă ar vrea să vină lângă mine
buzele se lipesc de sticla umedă
şi rece concubină

câteodată în pustietate strig:
Doamne, de ce m-ai părăsit?
aştept şi ecoul răspunde:
Dumnezeu este ocupat
mă numesc Alexandra
te rog nu insista

câteodată sunt discobolul
îmbrăţişez răsăriturile
şi le arunc departe
în apropierea nopţii
îi doresc Alexandrei
să viseze frumos

de fiecare dată iubitele mele
se numesc Alexandra
când mă apropiu descopăr
că nici măcar umbrele
nu reuşesc să-mi înşele memoria

de fiecare dată dedicația mea
își ratează ținta
revine și mă lovește
ca un bumerang în moalele capului
și-mi amintește
că mă cheamă ionuț
dorința mea cea mai mare
este ca Alexandra
să citească aceste poeme
și într-o zi să dezlege enigma
că ea este inima poetului
ce bate într-o colivie

câteodată timpul este o armură
împotriva sentimentelor
dar săgețile dorului
sunt atât de ascuțite
îmi străpung până
și ultima celulă

câteodată sunt atât de copil
încât m-aș târî umil
la picioarele Alexandrei
în ea am văzut și iubită și mamă
și veșnicie

câteodată sunt călătorul
în locul acela fără interdicții
numit imaginație
acolo Alexandra
mă iubește
de fiecare dată

Artificial human being

*Yesterday we ate the flesh
Tomorrow we'll eat the chemicals
Today – shit
That will disintegrate our fate
Unaware of our mistake
We'll take for granted
The actions that we make*

*We are the children of doom
For our vision it's a gloom
The future is narrow
That will be our sorrow*

*We are the lords of destruction
We live in the present state
Of the future's satisfaction
Our souls are in checkmate*

*Nous nous croyons les maîtres
L'égoïsme améliore la satisfaction
A être ou à paraître
Les deux, la même illusion*

Este timpul să încolțești în trupuri de piatră
Renașterea ta, Iisuse, în fiecare zi
Este timpul să ne adunăm cenușa din vatră
Să plămădim cu sânge, nemuritoare poezii

Este timpul inimii neîncăpătoare de-atâta frumos
Să se reverse în alte inimi neîncăpătoare
Este timpul sentimentului glorios

Este timpul lui DA, ajunge cu OARE

Este timpul ca negrul să prindă culoare

Este timpul ca albul să prindă contur

Este timpul pentru o nouă schimbare

Privește în tine, privește în jur

Este timpul renașterii tale ACUM

Prin efracție

portile percepției
sunt multe căi de-a le deschide
imaginează-ți bărbatul ideal la 10 cm de tine
și nu-l poți atinge
ce vei face ?
el nu pleacă, el rămâne
tu doar trebuie să înveți să privești
și la un moment dat
vei închide ochii
și el va fi deja în tine
fără să te atingă

Renaștere

Ești primul poet îți aduci aminte
Poezia ta este ceva ce știi
fără să-ți dai seama
ca o amintire

Lumea ta a dispărut
dar eu nu sunt atât de diferit
retrăiesc în noua junglă
o poveste de iubire
care nu se oprește cu trecerea timpului

Tot ceea ce ai fost
tot ceea în ce ai crezut
este acum o parte din sufletul meu

Se spune că poetul renaște
atunci când este pregătit să renască
o comoară inestimabilă ce așteaptă să fie descoperită
de călătorul aceluiași râu învolburat
ce se varsă în aceeași mare
liniștită

Asta-mi era în sânge de multă vreme
asta-mi crăpa palmele și curgea pe hârtie
asta scriu dăruindu-ți o parte din mine

Doar nu credeai că voi dispărea așa
pentru totdeauna
fără cuvinte

Stele verzi

nu credeam că amintirile își vor înfige în trupul meu
colți de fildeș
nici că privirile fotografiilor vor iscodi de câte ori
inima va bate într-o secundă

singur cuc în mijlocul nopții mioarele-mi țin de urât
vorbind pe limba unei pendule ce moțăie în stână
fusul învârte orele de lână

firul urzește și îmbracă Luna-n haine noi
Marea geloasă întinde palmele cerșind
valurile strigă cu spume la gură:
noi vrem Pământul ce ne-a-nșelat
cu tine-n asfințit!

nu credeam că lacrimile se-adună într-o groapă
adâncită de suspine
nici că toate speranțele sunt cu capul în nori
visând încă la nemurire
văd Stele verzi

Tache de naissance

bărbatul doarme
pe umărul drept reînvie femeia
pe care o întâlnise în toate viețile
aceasta își deschide buzele și mușcă
cu o plăcere trandafirică

tache de naissance

tremură și copacii de emoție
sângele țâșnește din inimi împunse
de săgeți bricege
iubirea este o fărâdele
comisă pentru a da un sens concret despărțirii
și uitarea este tot ce se alege

tache de naissance

privind în oglinda sufletului
bărbatul descoperă că acolo
se află cineva care seamănă cu iubirea
de sine

o amintire îl ucide și singurătatea
se ascunde dintr-o privire

tache de naissance

visele lui
sunt o amortire de cuvinte
călătoria dorințelor
într-un labirint de iluzii
pe umărul drept reînvie femeia
și tace

ascultând curgerea timpului

tache de naissance

Tanti, tanti

am început cu-nceputul și am sfârșit în cuprinsul
îmbrățișărilor tale
m-am jucat cu acele cuvinte acum știu jocurile sunt
plictisitoare
nu mai trebuie să spun nimic totul vine de la sine
aș putea să scriu și cu ochii închiși
și tot vor răsări perle din degetele mele întrepătrunse-n
tine

tanti, tanti credeai că sunt același copil mă alintai cu
vorbe dulci
furându-mi picătură cu picătură tinerețea sufletului
bărbat
fierbând sângele
lăsați lacrimile cizmelor tale să-mi înduioșeze sufletul
insectă
sărutându-ți tălpile
nu-mi păsa
ca și Cleopatrei îți dăruiam imperiul viselor renăscute
în paloșul meu
savuram bob cu bob ciorchinele pânguindu-mi buzele ce
te mușcau
cabernet
altoindu-mi iubirea mea neastâmpărate coșuri adoles-
centine tanti tanti

și uite-așa egoismul meu s-a metamorfozat prin tine în
pasiunea lui Christos
cel mai orgolios bărbat din câți au existat vreodată este
acum o fată mărie

însămânțată de dumnezeul ce se reîncarna în mine a nu
    știu câta oară
mi-a spus ceva că nu voi ajunge niciodată poet
țin minte
avea dreptate sunt doar micul tău geniu și cel mai bun
    amant
nu ne știe nimeni doar noi unul pe altul nu ne mai
    interesează ceilalți
suntem doi îngeri răstigniți de trandafirii inimilor
în mica noastră chilie de sfinți
ne spunem rugăciunile cu gurile până la urechi ne
    înghițim limbile

tanti, tanti

Trag cu ochiul la capitolul Nemurire

Orice deliciu este și supliciu
Datoria mea este să-ți cuceresc inima
Să te fac prizonierul palmelor mele
Și al vieților de apoi

Acum ești gata să mă strivești cu un sărut
Datoria mea este să-ți cuceresc sufletul
Să ne învelim amândoi în al tău așternut
Să ne gâdile tălpile și miazăzi
Și miazănoapte

Te-am întâlnit într-un vis
Erai călătorul pierdut
Printre șoaapte
Te iubesc

Mai trăiești făptură – te scap printre pleoape
Ai amuțit – mă trezește o amintire
Am cuvinte să te îmbrac într-o carte
Să te răsfoiesc – trag cu ochiul
La capitolul Nemurire

Tu din EU

ce mi-a rămas este un gram de solitudine
bazat pe corectitudine
te iubeam pe longitudine
și latitudine
sentimente cu atâta amplitudine
exprimau o imensă gratitudine
la fel servitudine
erai sinonimul stării de beatitudine

mai târziu ai afișat un aer de solitudine
evocând probleme o multitudine
cu aceeași nonșalantă consuetudine
cădeai în desuetudine

normal am fost cuprins de inchiitudine
apelând la vocala plenitudine
amintirile de o covârșitoare magnitudine
aveau perfectă similitudine
fără loc în inima mea mică mare cu certitudine
te-am aruncat pe hârtie luând atitudine

Îți interzic

îți interzic să visezi
îți interzic să-ți aduci aminte
îți interzic să rețrăiești acea parte neînsemnată
din viața ta înainte de dinainte

nu vreau decât să uiți cine ai fost pe-acest pământ
când ai iubit, când ai rostit un legământ
și ai murit puțin câte puțin
până la ultima picătură
de vin

pe care o sorb pe nesățurate
când mi se face dor de timpul ce m-a înjunghiat pe la
spate
dragostea vine repede și nu poți opri nebunia ei
nu moare niciodată atunci când ai trăit-o din tot sufletul
ți-a pus pecete pe fiecare secundă rămasă
din această linie trasă
de la inimă până la palma stângă
un sărut și o iubire nătângă
totul este o farsă ?

sau un vis care călătorește dincolo de ceea ce realitatea
ne obligă să credem
sau o clipă de delir în care reușim să spunem ceea ce
simțim
renunță la focul care te mistuie
supune-te lacrimilor ce-l sting
și urma rămâne adâncă

îți interzic să fii precum ești

îți interzic să mai crezi în povești
îți interzic să călătorești cu gândul până la bucata de
stâncă

pe care ai scris

ADIO

Visul unui eunuc

La început a fost cuvântul cu vântul
a călătorit și am rămas înmărmurit în măr murit
cu gândul la femeia ce-și acoperea cu haîne haine
sufletul plăpândul

și sparge liniștea cuvântul cu vântul frunzele șoptesc
te ispitesc să devii prund și fir de iarbă uscată
sub tălpile femeii ești una cu pământul

am descoperit secretul nemuririi înghițindu-mi lacrimile
și lumea mea cealaltă e sărată și locuiesc la malul unei
mări

în amintirea sărutului ce mi-a făcut răni pe buze și
meduze

și singurul legământ deznodământ la început și la sfârșit
un dor de dragoste cumplit și timpul timpanele
îl prefăceau în sunet ascuțit
în cânt încântător

cuvântul cu vântul dezvirgina tăcerea
și se naștea moștenitorul trup de lut

iubirea a devenit un rut
arhicunoscut
de toți cei care au pășit pe lume
și s-au trezit printre cutume

ce noroc în acest paradis cresc arbori de cauciuc
mă duc
să îmi iubesc femeia din biblie
să o păstrez în visul unui eunuc

Șamanul timpului

La limita dintre deznădejde și disperare,
dintre strigăt și scâncet,
îmi fac culcuș în pântecul clepsidrei
amuțită de irelativitatea
sângelui său.

Pe marginile destinului lacom
îmi Țes pânză de rouă,
clipă eternă de dimineață
suspendată între șoaptele
inimii mele.

În secunda fugară a viitorului
îmi îngrămădesc amintirile,
file de povești nemuritoare
ce nu se vor a fi șterse
din sufletul meu.

Pe poteca gândului hoinar
aș vrea să cutreier lumea
scurtând-o în patru colțuri,
un șaman îndrăgostit
de viața sa.

Urme

și tristețile sunt frumoase aduceri aminte
de ce trăiești cu regretul altei vieți
în care toate zilele să fie senine
te-ai plictisi de-atâta necuprindere
închide cerul în inima ta albastră

dacă mi s-ar îndeplini o singură dorință
aș vrea să mai plâng o dată în acele dimineți
oglundindu-mă-n timpul ce a trecut și n-o să vină
să simt pe inimă săruturi arse în pecete
pe trup atingeri scurse-n cadavre de lumină
umbre izgonite de primul pas al unui sărman proscris
pe Luna pictată în lacul unghiilor unei nopți tăcute
fierbinți îmi sunt dorințele și lacrimile reci

de ce timpul respectă regulile impuse de secunde ?
de ce se sfarmă scoicile în fire de nisip ?
de ce clepsidrele sunt goale și deșerturile pline ?
de ce degetele îmi sunt rare ?
de ce zboară gândurile călătoare ?
stoluri stoluri se pierd peste hotare
imaginația unei alte lumi pline de cuvinte
te iubesc buzele mi se lipesc de fereastră
ești undeva într-o lume de sticlă
acolo unde visurile devin realitate
și tot ce ne-nconjoară redefinind eternul paradis

îmi cresc aripi de molie în jurul candelabrelor
m-aș da de trei ori peste cap să mă prefac în stafie
alintat la pieptul tău sorbind apă vie
să locuim amândoi sub același cearșaf

facând dragoste o veşnicie

şi tristeţile sunt frumoase aduceri aminte
în momentul în care trecutul are parfum de cuvinte
file răsfoite cu privirea în ceaţă între patru pereţi
imobilizat într-un cărucior cu patru anotimpuri
aceeaşi copilărie în care mai sper
că cineva de acolo de sus o să aibă grijă de mine
şi mă duc mă duc la vale
ultima cursă contra cronometru
sperând că la final este un tunel nepământesc
către tine

şi fericirile sunt urâte aduceri aminte
când urmele sunt peste tot
pierdute-n surdină

Sfertul de Om

Am iubit sfertul de Om
Mai mult decât trei:
Tatăl, fiul, sfântul duh
Farmecele ei

Am iubit sfertul de Om
Râu, pământ și nor
Fără gravitație
Suflet călător

Am iubit sfertul de Om
Sânge și eter
Fără respirație
Zâmbetul – mister

Am iubit sfertul de Om
Ca pe un întreg
Fără explicație
Tot nu înțeleg

De ce l-am iubit

Amin

Renunțare

Oprește-ți clepsidra, timp orbit de uitare,
nisip mi-este inima pierdută-n șoapte hoinare.
Plâng. Se-aștern amintirile potecându-mi durerea,
în pântecul liniștii se naște iubirea
ce moare.

Mă lepăd de umbra ce-mi ține sufletul viu,
de urmele pașilor rătăciți în pustiu.
Mă frâng. Gheață mi-i templul de vise și gânduri,
nălucă pribeagă-n deșertice vânturi
să fiu.

Sunt poet

Povestea începe de fiecare dată atunci când te doare
Și sufletul irumpe într-un caleidoscop de imagini
Se proiectează în fața ochilor și spune:
Privește-mă, cât sunt de frumos!

Ai sentimentul acela de gol în piept
Pentru că toată dragostea levitează
Într-un univers imaginar
În care tu ești totul
Și nimic

La o atingere de cuvinte se află iubita
O furi trecutului și o întemnițezi
Într-o carte în care fiecare pagină
Reprezintă o viață viitoare

Ajungi încet-încet să nu-ți mai pese
De pielea ta pe care scrijelești inițiale
Visele sunt atât de reale încât
În momentul în care te trezești
Descoperi la creștetul capului
O grămadă de bilețele

Dintr-o dată știi să cânti
Simfonia patetică a amintirilor
Acompaniat de strofele următoare

Drumul spre muncă este o binecuvântare
La fiecare pas te oprești și admiri
O minune care înainte
Era o banalitate

Vorbești cu arborii, cu păsările, cu melcii
Cu soarele, cu mașinile, cu ferestrele, cu reclamele
Cu pământul, cu iarba
Cu biserica
Vorbești cu Dumnezeu
Din tine și El
Îți răspunde
Poeme
Ai ajuns să uiți cine ești
Cum te numești
Pe ce lume trăiești
La ce stație de metrou trebuie să cobori
Vorbești de unul singur la telefon
Te îndrăgostești de un ordinator
Îi mângâi tastatura
Și aceasta geme

Probabil, nu știi,
Asta înseamnă să fii poet
Sau cel puțin un mic nebun
Care a pierdut noțiunea realității
Naiba mai știe, naiba mai știe de ce...

Pasiunea lui Cupidon

Privită de sus lumea pare un puzzle perfect al iubirii,
o inimă gigantică în care freamătă la unison
miriade de picături izvorâte din miliarde de suflete,
o maree de vibrații incandescente,
de valuri extaziate revărsându-se
pe țărmurile bunei speranțe,
în țara de foc,
acolo unde azaleele nu plâng niciodată,
acolo unde anotimpurile se contopesc
într-un sărut neconținut.

Cupidon,
cel care în generozitatea sa infantilă
dezleagă din tolă zâmbete ascuțite cu aromă de
vino-ncoa',
lăsându-le să zburde la întâmplare, du-te-vino,
nu știe că jocurile se mai schimbă,
mai apar scrabble, cuvinte încrucișate,
combinându-se după legi de nimeni știute
vrute-nevrute,
văzute-nevăzute.

Iar el suferă, dărnicia sa este răsplătită cu mai lasă-mă,
câteodată din nostalgie
câte o săgeată mai aruncă departe,
cu ochii închiși,
sperând ca oamenii să reînceapă visarea
cu ochii orizont-deschiși,
cu plămânii zugrăvind fresce
în aerul încă umed al dimineților,
simfonia patetică în ritmuri crescendo

a răsăritului sorbit de la buzele mării.

El speră ca amorul să fie dezgolit între oglinzi de apă și cer,
adieri dulci valsând pe fuioare de nori buimaci,
dezmierdându-i,
hrănind palmele secate de deșertul singurătății,
crescându-le viața captivă într-o îmbrățișare de linii
continue,
curcubeie unite în cercul dragostei
la soare-apune.

Numai că speranța este captivă în colivia deșertăciunilor,
promisiuni făcute, jurăminte solemne,
stele căzătoare așternându-se pe pleoape naive,
atingeri îngrămadite în ferestre mincinoase,
uși ferecate în spatele perdelelor fermecătoare.

Săgeata se înfige,
predestinată să unească inimi, acum le frânge,
Cupidon a înlemnit așteptând,
ura neputinței l-a încărunțit cu spini,
nu mai există patosul de altă dată,
basmelor în care oamenii se iubeau până la adânci...
tinereți.

Altele sunt acum simbolurile fericirii...
(cât de relativă este fericirea când vine vorba de săgeți)
Săgeți otrăvite, iar cel străpuns va alerga după himerele
trecutului
pe care le va miroși cu vârful degetelor,
închipuiri prinzând contur dezmățat
printre șoaptele lui Bachus în crâșma cotidiană.
Este o victimă, o ultimă licornă
așteptând taurul stacojiu, destinul neîmplinit

să o elibereze în marele mister al necuprinderii celeste.

Privită de jos lumea este un haos,
piese spoite cu farduri și machiaje,
mașini decapotabile etalându-și Caii-putere,
(calul – un animal atât de inteligent, de blând, de afec-
tuos)

degeaba am aruncat săgeți de acolo de sus,
deșertul acesta nu poate înverzi cu un strop de ploaie,
mărăcini pretutindeni,
odată înfloreau și dăruiau corola de minuni a sufletului.

Stau și privesc în jurul meu,
cât văd cu ochii este o întindere pustie,
soarta mi-a preschimbat aripile de odinioară în țepi,
sunt renegat în deșertul propriei mele neputințe,
voi aștepta precum un cavaler visând „te iubesc“,
etalându-și sentimentul în pânguiri crepusculare.
El își dorea un sărut, cu îmi doresc o lacrimă.
Dar cine o să mai plângă la trupul meu spinos?
Doar tu, Mamă!
(Și Venus din compasiune își împodobi fiul cu floarea
luceafărului de dimineată – floare de cactus.)
Cât văd cu ochii – păsări, stoluri, stoluri,
zboară spre tărâmurile cu verdeată.
Hei! Am și eu o floare plină cu nectar!
Veniți!
O pasăre poposi la trupu-mi
sorbind lăcomă seva inimii abia împurpurată.
Rămase pentru o clipă nedumerită:
Aș putea să-mi fac cuib din spini?
Nu știa că-n sufletul meu este mereu primăvară.
Pleacă, pleacă pasările călătoare...

Stau și privesc în jurul meu,
cât văd cu ochii este o întindere pustie,
mărăcini solitari, chirciți de arșița deșertului.
Nici puzzle, nici scrabble, doar tăcere,
pentru eternitate.

Statuie cu fața la Est

dragă mamă,
tu știi că te privesc
de fiecare dată când soarele răsare
pui streășină palma la ochi peste hotare
aștepți un semn și soarele apune iară și dispare

la mine-n această cămară
vorbesc pe-o altă limbă cu pereții
aceștia-mi sunt profeții
care-mi vestesc că astă-seară
va curge sânge-n călimară
și eu pe mine mă voi spovedi:

est-ce que c'est la fin du monde aujourd'hui?

dragă mamă,
nu ți-am spus
de când s-a aprobat decesul ca probă olimpică
m-am angajat la o fabrică de carne de tun
și tot încerc să îi dau un upercut sortii
m-am apucat serios de băutură și tutun
îmbolnăvit de farmecele poeziei, delirului și stratului de
fum
și arde dorul cu flacără de candelă și corpul mi-este
scrum
nici durerea nu mă mai iubește
a obosit de-atâta drum prin spitale
mă urăște

trăiesc într-o lume în care totul se repetă
Dumnezeu se pare că joacă table cu Lucifer

se face c-a uitat de a mea stare
și mă întreb
temut că-n infinit mă voi topi :

est-ce que je peux mourir aujourd'hui?

dragă mamă,
de când am aflat că nu sunt singur la părinți
că mai am un frate pe care nu l-am văzut niciodată
am înțeles că în sfârșit pot fi și eu alintat
de dragul meu tată
drept băiatul cel mic
așa am reînceput să desenez avioane cu degetele
pe ferestrele aburite
aici este ger
aș fi preferat să fie un înger
care să mă sărute pe frunte
numai el poate fi mereu și pretutindeni
în pământ sau în cer
fratele meu cel mai mare

dragă mamă,
la tine se rezumă universul cuvintelor
și cea mai frumoasă dedicație pe care ți-o pot face
nu este această poezie
pe care nici nu o pot numi poezie
ci doar o stare care se repetă
de fericire sau tristețe
când mă gândesc
la singurul cuvânt ce-mi vine-n minte

„mamă“

dragă mamă,
tu știi că te privesc
de fiecare dată când soarele răsare
pui streășină palma la ochi peste hotare
aștepți un semn și soarele apune iară și dispare

Priveam

Priveam infinitul de la umbra sânelui tău,
pescărușii zburau prin mănunchi de fuior,
pe umărul stâng îți plana un cocor,
pe dreptul Soarele își trăgea răsuflarea.

Priveam liniștea serii în zâmbetul tău,
copilul de aur năștea sub muma de blană,
pierzându-se-n zare, scufundând un vapor
în marea de-aramă.

Priveam cum levitezi în universul senzual,
zeița cuvântului banal ce devenise epopee,
mă desprindeam de trup în spațiu-atemporal,
în picătura de magie.

Priveam Luna scursă din lacrima ta,
de-un fir de păr atârând o petală de nor,
cadeam cu brațele deschise în cerul tablou
contemplându-mi himera.

Priveam răsăritul mângâindu-ți urmele pașilor goi,
vântul șoptea nisipului uitarea,
un val rătăcit mă săgeta cu săruturi de dor
scrijelindu-mi durerea.

Priveam și am rămas un veșnic privitor,
am fost actor și am rămas un simplu autor,
am fost al tău și am rămas al tuturor, un solist,
poetul autist.

Voyage, voyage

aceeași sâmbătă însorită porumbul cu plete cărunte
răsfirate de sufletul tumultuos al sfântului Laurențiu
lunecau pe asfaltul șoselei umbre dreptunghiulare
semănau cu Dacii 1300 sau dacii luptând cu legiunile
romane
mirosul de bălegar îmi aducea aminte de-acasă de viața
la țară

papura se unduia valuri valuri
îmi imaginam cum mulinez de la mii de kilometri
crapul cu ale sale mustăți întinse peste mări și oceane
Dunărea mă mângâia cu brațele prinse de umerii Polu-
lui Nord

cu cât mă apropiam mai mult de Atlantic mirosea a
ciorbă de pește
probabil lipovenii își întinseseră plasele meridionale
până la aurora boreală
fumând Carpați prin Apalași sau prin Kahnawake
vorbind mohawk
îndulcindu-și borșul cu sirop de arțar pronunțând cu
accent rusesc
cabane à sucre

aceeași sâmbătă însorită în care o Românie atât de mică
exploda în inimile noastre
cei doi stejari pregătiți să cucerească reduta Québec-ului
proclamând independența
valoarea unei stări de spirit
ce nu se pierde niciodată într-o bătălie multinațională
am învins

priveam cerul oftând norii îi atingeam cu degetele dese-
nând avioane
când ești singur înconjurat de străini Dumnezeu este
mai aproape de tine
sunt pasăre călătoare izgonită de existența stearpă pe alte
continente
aș vrea să zbor deasupra Tomisului
lingându-mi sarea de pe răni
sărutându-l pe Ovidius pe frunte
scrijelind o poezie de dor

surprinz acest prezent ciudat
transpus în megapixelii unei singure dimensiuni
trecutul o megaiubire m-a transformat într-un megaloman
de fapt este o suferință fără margini
sufletul îmi este un ghețar
trăiesc în cuaternar
ce știi tu cum lupt cu morile de vânt arctic ce-mi cristali-
zează amintirea
biciuindu-mi fața lacrimile înghețate odată fierbinți de
fericire
ce știi tu cum este să bei Pinot Noir de Murfatlar
gustând strugurii ce-i culegeai în practică la liceu

te-ai gândit vreodată la patria ta ca la un cimitir de
cuvinte
pierdute printre atâtea limbi covârșitoare devii o limbă
mută
te îmbeți cu sentimente singulare între patru pereți
biserica ocrotită de legea chiriei universale

sunt regele gândurilor de iubire imposibilă metamorfo-
zate în versuri
Snowdon muntele pe care m-am cățărat spânzurân-
du-mă de Lună
m-au salvat visurile în care-mi spuneai noapte bună

*je ne veux pas oublier le passé pour un jour à venir
je me souviens toujours ton sourire
dis-moi que tu m'aimes ça suffira je peux mourir
en regardant ton visage mon dernier souvenir*

Să ne ținem de mână și să privim răsăritul

în spatele bestiei
se ascunde întotdeauna un sfânt
numai că umbra este atât de ambiguă
îl învăluie, îl sugrumă și-l aruncă la pământ

în spatele iluziei se ascunde întotdeauna o realitate
știi, viața este o mare scamatorie
și fiecare om își joacă numărul gratuit
cercul liberului arbitru
în spatele filozofiei se ascunde simplitatea
ce nu poate fi atinsă decât cu sinceritate
poate, poate, poate, poate, poate
ca să deschizi porțile percepției
după cum am și spus
trebuie să privești
cu ochii închiși

în spatele tuturor lucrurilor
se ascunde întotdeauna o față
masca o porți pentru a înșela
viitorul apropiat sau trecutul simplu
noi suntem mai mult ca perfectul
un prezent discontinuu

nu știu de ce privim doar pe axa asta
când există atâtea posibile alianțe
cu cel de lângă tine
să ne ținem
de mână

și să privim răsăritul

Și câte ar mai fi de zis

revino să ne fugărim în holdele de grâu răsare-soarele-
-răsare-apune
dragostea pe-obrajii tăi subțiri curgând lapte și miere
revino să te strâng cu brâul cerului pictând
pe fața ta de freamăt și suspine
mandoline

și chiar de brâul Maicii Domnului renaște brâu de
cosânzene
în părul tău cernând fulgi de culoare
revino să te strâng de buze
să-ți suflu-n palme buburuze
a Făt-Frumosului mircasă

revino să ne fugărim în lanul de porumb să fim din nou
copii
cu brâul vântului să te opresc pentru o clipă c-un sărut
să te-nroșesc
în lumea ta de vise adormite la cișmea îți priveai chipul
vălurind umbrele ce nu doreau să se risipe
în fântâna dorințelor

și chiar de ape repezi de izvor fierbinte
mă topesc lacrimi și toate lucrurile sfinte din jur
în pieptul meu sunt patimi
eu am știut c-o să rămâi icoana mea de-a pururi
în visul în care sfântă-i doar iubirea

și câte ar mai fi de zis Lunii ce ne privea chioară
mirată ca și-ntâia oară mai ții minte ne fugăream comete
în lan de spice și de stele

în universul ce ne scâlda degetele jucându-se de-a leapșa
dar mă lăsaî să intru-n lumea ta de basme
odată ca niciodată
revino să mă scald în lacrima ta
ce alternează între tristețe și iubire
fără margini nemurirea

revino să ne depănăm amintirile în portbagaj să ne
aruncăm
regulile timpului ce nu mai știe să se-oprească
revino să ne fugărim în lanul de lucernă
galbene flori galbene ursit în palma ta
norocul
și iar alerg și iar te prind de rochia-Sfintei-tale-Marii
și iar vii și iar pleci și vii și morți suntem ca doi copii
frânți în miliarde de cuvinte amuțite
și câte ar mai fi de zis revino să profităm de secunda
ce ne-mpresoară cu amintiri fuginde
ce tot te uiți la mine tu oglindă
am fost și tânăr
nu pot privi în spate

și câte ar mai fi de zis dar cine să m-asculte...
și mă opresc cuvintele-s prea multe

Unde nu există nici o urmă de întâmplare

Toate iubitele mele se numesc Alexandra

Scrișă în toate felurile posibile

Iubită în toate felurile posibile

O număr pe degete

Îmi alunecă printre degete

Pipăindu-i formele

Amăgindu-mă cu formele trecătoare

Trec orele și minutele par ore

Când o aștept lângă fântâna

Statuilor plângătoare

Născocitoare

De dorințe

Fierbinți dorințe nepieritoare

Și nu dau nimănui socoteală

Când plouă cu soare

Când un ochi râde

Când un ochi devine

Apă stătută, apă vie

Când fiecare iubire

Învie și moare

Și te întrebi de ce oare

Nu țin iubirile o veșnicie

Așa că îi dau *rendez-vous* în vise

Acolo unde nu există nici o urmă

Care să nu fie mirosită

Care să nu fie citită

Care să nu fie povestită

Care să nu fie răstălmăcită

Unde nu există nici o urmă de îndoială

Unde iubitele nu fac fițe

Unde iubitele nu sunt mironosițe

Unde iubitele nu au nume
Nu au cuvinte
Nu au haine
Sunt acoperite doar
De un mare semn
De întrebare

Orfelinat celest

Dacă la început a fost cuvântul înseamnă că Dumnezeu
s-a născut poet
și a făurit universul doar în imaginația sa...
nu m-am gândit niciodată că aş putea trăi în visul unui
copil
și oricât aş scotoci nu i-aş găsi niciodată marginile.
Sunt obligat să cred că exist și dacă nu aş crede nu aş
mai exista...

supernovele dospeau undeva într-un vis;
copilul le strângea în palme, iar ele explodau.
Unele planete erau puse cu dichis, altele în praful
cosmic scindau,
dintre meteoriți... de-a v-ați ascunselea surâdea și se
năștea în cer o altă stea.

Copilul pe zi ce trece simțea nevoia de-a visa împreună
cu altcineva,
o ființă după chipul și asemănarea lui,
să se plimbe cu ea prin univers, haihui,
dar nu știa câte cuvinte și ce cuvinte
ar fi fost îndeajuns să-l alinte.

Copilul plângea și în fiecare lacrimă se oglindea o crea-
tură ciudată
cu forme nedefinite, cu aripile zgribulite.
Se tot gândea... și se tot gândea:

ce-ar fi dacă din pământ, suflare și lacrimi,
din întuneric și lumină, din fericire și patimi
aș plămădi un trup și o umbră?

Celui viu i-aş spune bărbat şi l-aş lăsa să se joace,
să vorbească cu a sa inertă jumate;
dar ce se va-ntâmpla când Pământul se va-ntoarce,
când noaptea va fi zi şi ziua va fi noapte?
Ce-ar fi dacă din coastele sale aş face femeie
şi două lumi diferite
care să se atragă şi să se evite
nedorind să se cunoască vreodată
o lume de oameni şi o lume de umbre
trăind şi murind totodată?
Ce-ar fi dacă i-aş lăsa şi pe ei să viseze
lumi în care să trăiască fără să graviteze
în jurul visului meu?

Când voi dansa cu moartea

Odată i-am spus lui Dumnezeu să-mi dea o femeie
Și el mi-a dat o palmă peste ceafă
De atunci îmi tot zic
Bătaia și femeia sunt rupte din Rai
Numai că pe mine, Doamne
Mă cheamă ionuț

Eu știu că aici pe Pământ
Sufletul prinde rădăcini
Astfel încât dacă încerc să zbor
Îmi cresc frunze

Aș fi vrut să mor de mic
Să-mi crească aripi de șarpe
Nu rămâne decât să-mi cumpăr
Un costum călcat la dungă
Și-un licăr de harpe

Câteodată mă rog
Și mi se pare că vorbesc
De unul singur

Câteodată plâng
Și-mi ține de foame

Câteodată mi se face rău
De la atâta mâncare
Adorm ca să uit
Și vomit în somn

Câteodată trăiesc

Și-mi vine să-mi pun
Capăt zilelor

Odată i-am spus lui Dumnezeu să-mi dea o femeie
Dar una pentru tot restul vieții
Și el mi-a trimis o văduvă

Mulțumesc, Doamne!

Delirium Tremens

Reguli nescrise

Mă supun regulii nescrise
ce-mi cântă doina uitării,
clipele mele-s proscrise

tăcerii.

Dorințele toate sunt chinuri,
suavă-i iubirea ce plânge,
speranțele visuri

nătănge.

Povară mi-i trupul strigând,
cerșind obșteasca-ndurare,
zadarnice lacrimi curgând

amare.

Destin, suferință adâncă,
mă legeni pe brațe părinte,
adorm în suflet de stâncă
printre atâtea...

cuvinte.

... Tăcerii nătănge,
amare cuvinte,
părinți de stâncă,
morminte.

Exil

Exil în camera obscură
Acolo unde timpul static
Încremenește o figură
Sfârșitul unui enigmatic

Exil în camera de gardă
Înconjurat de reci halate
Lumina-ncepe brusc să ardă
Pupila-n ochiul stâng se zbate

Exil în atriu și ventricol
Globule roșii decedate
Între magnific și ridicol
Se află sferile pătrate

Exil în camera de veghe
Exil în starea hibernă
Exil la miile de leghe
Exil în groapa comunală

Migrenă

Inimi se sfâșie-n tâmpile,
ochii îți miruie chipul,
gura de draci ți se umple,
fierbe-n clepsidră nisipul.

Cerul te-apasă pe umeri,
umbra se-agată de haine,
gropile nu le mai numeri,
sunt ocrotite de taine.

Lumea te crede alcoolic,
semnele toate-o-arată;
chipul profund melancolic:
o clonă desfigurată.

Unii te calcă pe mână,
alții îți pipăie fundul,
zaci fericit într-o rână,
reazem – țărâna și prundul.

Moartea o sorbi cu privirea,
pleoapele cad obosite,
trupul își pierde simțirea,
clipe-ncetează tihnite...

Delirium Tremens

Scrâșnesc neuronal particule de anomalie post-traumatică,

Apoteotic matricea abstracționistă desfide imponderabilitatea,

În cortexul deluvial-metamorfic al letargicului *Delirium Tremens*

Alienarea pozitronică scurtcircuitează codul binar

Neutralizând chinestezia prin interfața glomerulară.

Corpusculi malpoziționați în necropola sangvină

Oxidează transmutabil în *jecur ficatum*,

Excizia *proximus* este insolubil-tardivă,

Indésirable, on y revient toujours,

Homo mortuus transcendere vivus.

Circumvoluția extatică generează refuzuri ermetice,

Mediare corpus-mechanica, solutionis empiricus,

Naniți simbiotici migrează spre deficiențe sinaptice,

Celule regenerative infiltrează în țesuturi maligne.

Cibernetica este biblia celui ce crede în Dumnezeuul organic,

Vezicula biliară îmi explodează în fabrica de spume amare,

Călăreț spațial mă pierd în galopuri de anorexie mintală,

Tranchilizantul comută durerea în faza finală,

Să nu credeți în *mens sana* până nu aveți un *corpore sano*.

Scrâșnesc augmentativ, lasciv lubrificază normalul întâmplarea,

Azi infinitul prinde forme în Calea Lactee și Marea
Moartă,
Alegerea-i totuna,
Parce q'on peut pas choisir la vie,
Suntem zeii de sticlă
Și zeii de gheață
Și zeii de viță de vie.

Câteodată preschimb apa în vin, dar mă îmbăt cu apă
chioară,
Caneaua universală numită boală mă stoarce de iluzie,
Suntem toți praf în ochii iubirii covârșitoare numite
demență,
Suntem laitmotivul sarcastic al zilei de azi și de mâine.

Azi nu mă interesează poezia, am vrut să aflî o poveste
de groază,
Realitatea este atât de dură încât ne ascundem în versuri
perverse,
Ne amăgim cu stele ce răsar și dispar în teoria relativi-
tății,
Suntem piese de puzzle pe care destinul nu le numără
vreodată,
Le-așează la-ntâmplare în imaginația sa claustrofobică.

Suntem microbii existenței la scară miniaturală,
Ne vindecăm prin eradicarea medicamentului numit
credință,
Trăim în zona crepusculară, ce mare scofală, doar viața
ne-o cunoaștem,
La vie c'est la vie mais ce n'est pas pour toujours...
Agonia este statuia de ceară.

Dacă mesajul meu a ajuns aici înseamnă c-am mai trăit
o secundă himeră.

Probabil veți avea un șoc, veți vedea stelele mele verzi și
iapa galben-vânăță.

Se zice că în viață norocul ți-l întâlnești o singură dată

Și te costă o experiență morbidă sau o revelație rebelă.

Sper pe curând, prieteni!

Sper

Pe curând...

Invocarea celui alt Eu

cu palma mușcând din palma întinsă o palmă pământ
în ochiul de apă în ochiul de sticlă deochi te cuvânt
în frunte răsare în frunte pășește înfruntă ce-i sfânt
sub talpa fierbinte talpa iadului sub talpă rai frânt
osul miroase oasele roase arsele oase frământ
bol de nimic nimic bolnav bolnav te descânt
ultimul suflet suflecă suflarea-n mormânt
mai sunt ?

Creatoarea de coșmaruri

Creatoarea de coșmaruri
Vine noaptea pe la gene
Printre gândurile valuri
Ea teroarea ți-o așterne

Te trezești în bezna cruntă
Față-n față cu o hâdă
Ce privirea și-o încruntă
Și începe calm să râdă

Mâlc în tainițele mute
Ochi de fiare nevăzute
Moartea colții își ascute
Maldăr de cadavre ciute

Din abis răsare Luna
Având rochia pătată
Latră-ntruna ca nebuna
Printre nouri cocoțată

Ceru-și leapădă urgia
Pielea ți se încrețește
Întunericul, magia
Îți cresc aripi, solzi de pește

Lupii-și pregătesc festinul
Corbii croncănesc furioși
Orb în lupta cu destinul
Te aduimecă – miroși

Transformat într-o năpârcă
Te ascunzi într-o spărtură
Gheara ți se-nfige-n cârcă
Și pământului te fură

Arde focul lumânării
Somnul este loc de veci
Noaptea-n clipa condamnării
Te cuprinde-n mreje reci

Moartea-n patul meu se-așterne

Moartea-n patul meu se-așterne
Este văduvă bătrână
Și mă roagă Doamne, Doamne
Să mă culc cu ea pe-o rână

Strâng în palme restul vieții
Și-mi sărut Moartea cu ură
Poate voi mânji pereții
Cu sânge și cianură

Zâmbetul dement îngheață
Rătăcit la colțul gurii
Moartea foarte iubărească
Vrea să-și etaleze nuri

Inima tuberculoasă
De atâta tuse seacă
Bate tare, nu se lasă
Și pe Moarte o înecă

Moartea-n patul meu se-așterne
Și îi dau un brânci din coate
Și năpârca Doamne, Doamne
Scoate coasa de la spate

Sunt acoperit cu pudră
Plouă cu extract de milă
Praful sunt oasele-n clepsidră
Viața filă după filă

Crește-un arbore din mine
Ce rodește amintire
Doamne, bătrânețea vine
Straturi, straturi de satire...

Nesomn

aștept să treacă timpul
să-mi vindece toate rănilile
dar constat
că îmbătrânesc,
iar timpul
este un călău fără milă
care mă decapitează
care mă obligă să orbesc
să mă descotorosesc de ultima suflare
aștept să treacă timpul
și deodată înțeleg
că vreau să petrec o dată cu el
dar cel mai ciudat este că timpul mă așteaptă
câtă răbdare poate să aibă!
de ce nu vrea timpul să petreacă o dată cu mine?
cred că iubirile-s de vină
doar ele mă întârzie sau mă grăbesc
aștept să treacă iubirile
dar iubirile nu pleacă niciodată cu mâinile goale
iau de fiecare dată câte o bucată din mine
și la un moment dat descopăr
că mă dor oasele
și mă întorc

Frig în tainițele nopții

Frig în tainițele nopții
Rece curge igrasia
Lumânările și morții
Ne umbresc copilăria

Scârțâie din balamale
Ușile deschise-n tindă
Mugete de animale
Amintirea ne colindă

Arde ultima dorință
Taie vâna vânătaie
Lent cuprinși de neputință
Fără vâlvă vâlvătaie

Retrăim mereu coșmarul
Cel din prima tinerețe
Și ne înghițim amarul
Când dăm anilor binețe

Cuget plin de calomnie
În timpane zvâcnitura
Ne provoacă insomnie
Și ne blestemăm fapta

Frig și nu există vracii
Să usuce igrasia
Ne-mprietenim cu dracii
Și-l ucidem pe Mesia

Umbra vieții

ai pus mâinile belciug
peste trupul lănced
duhnești suflet în coșciug
sloi, cadavrul rânced

jelesc vocile-n solfegiu
totu-i chin și vaier
hâd în mijloc de cortegiu
rânjetul giuvaier

cântă-n cor un recviem
preoții-n altare
umbra vieții o-nviem
moarte, salutare!

Vinerea Mare

Un înțelept
Cruce la piept
N-am cum să scap
Cruce la cap

Zilele numeri
Cruce pe umeri
Mă lași la vatră
Cruce de piatră

Primesc însemn
Cruce de lemn
Ultim suspin
Cruce mă-nchin

Din miez de nuc
Crucea mi-o duc
Spre creator
Pe cruce mor

Vigor Mortis

Și pietre aud pietre crăpând de jale seacă
Și liniștea așterne la tâmpile promoroacă
Și bântuie-o stihie prin colțurile nopții
Și morții sunt cu viii și viii sunt cu morții

Și câinii-și mușcă limba și limba li se-nnoadă
Sunt javre hămesite ce șuieră din coadă
Și corbii se adună, mănâncă dintr-o mână
Cadavre aburinde, căzute într-o rână

Și sângele e negru și sângele încheagă
Și moartea-i viguroasă și viața este bleagă
Și viermii se îndoapă din leșuri putrezite
Și porți spre izbăvire ce strașnic sunt păzite

Ultimul cuvânt

Am scris în piatră numele de-o șchioapă
Și versuri rupte file din poveste
Tot ce-a rămas din viață este-o groapă
Și crucea care-mi dă de veste

Frunze se-aștern pe iarba ofilită
Anii adorm pe ale tâmpiei creste
Inima se zbate-n piept mototolită
Plâng ceară lumânările neveste

Ceasul rămâne stană pe perete
Cu limba prinsă într-un cui
Privindu-mă ca o pecete
Iscălitura nimănui

Patul mă-mbracă în veșminte
Croite lungi pân' la pământ
Albe ca neaua pe morminte
Și reci ca ultimul cuvânt

Adio

Macabru

las viermii să-mi asculte
în sunet descompus
refrenul cărnii moarte
umplute de humus,

las dinții să-ncolțească
prin buze germinate
și limba să-mi rodească
în cheaguri dantelate,

las ochii să își scurgă
urdoarea printre gene
și nasul să-și prelingă
mucoasele perene,

las burta-nsărcinată
să nască mațe fierte
duhoarea emanată
să treacă prin perete,

las corbii să leșine
pe cripta-ngălbenită
și lupii să suspine
de foamea răscolită,

las morții să se-ntoarcă
cu toții în mormânt
pe veci să putrezească
cu nările-n pământ.

Şapte grame de verde de Paris

Mintea pulsează în claustrofobicul gând al durerii,
mă salvez curmând realităţi iluzorii,
sub circumvoluţiuni pot descătuşa vise,
suflet răscumpărat din zapise.

Creşte-ţi aripi, copile, din colivia transigentă
ce pare refugiu... indicator: moarte lentă,
trădează asimptotic bariera existenţială,
ridică-te dincolo de tentanta îndoială.

Tălpi lăcrimânde ştiu că drumurile dogoresc,
amibiţia e zid, dorinţa-i moft lumesc,
transcende din miraj „a fi“
în ecumenicul „a şti“,
negotş cu legea firii,
te înscrii ?
Canon pustiu,
mort-viu.

Ce poate abunda în straturi de nimic ?
Ce poate fi mai mare într-un atât de mic ?
Ce poate dăinui în pagini de album ?
Ce poate fi şi ieri şi mâine şi acum ?
Ce poate fi şi clipă şi eternă ?
Ce poate străluci în viaţa asta ternă ?

Şapte răsărituri în lucernă!

Agnus Dei

dintre toate minunile de pe Pământ am ales viciile pentru a fi fericit
îmi este frică să te strig ecoul mi-a știrbit de-atâtea ori
imaginația
am trudit am plâns la edificiul tău femeie o eternitate de cuvinte
puse cap la cap un pod între maluri curg povești de dragoste
singurătatea inventează fantasmagorice universuri
trăiesc printre iluzii îmbrățișând ecouri

o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în lentoare
mă ghemuiesc între pereții visului claustrofobic
pe-allocuri izbucnesc într-o tăcere fără margini
privesc și mă întreb de ce cadavrul meu
curge la vale

sclavia-i chintesența puterii distructive
până și Dumnezeu s-a născut bătrân
doar un singur lucru îmi rămâne
să mă îngrop în consternare
să mor fericit pe limba
micilor

Afectivități omonime

când ai idei sinucigașe
mai mizează o dată pe tine
poate vei câștiga iubire
jucând ruleta rusească

m-am intoxicat de atâta amăgire
îmi poți scoate fumul din ochi
am trăit o viață în ceață
măcar acum să-mi privesc moartea în față
fără epitete adjective sau metafore
fără să mă îmbăt cu untdelemnul din amfore
fără să trăiesc în jungla dintre pulpele femeii
fără texte stupide cu laba gâștei
cuvinte care să satisfacă frustrări
să alieneze minți ascunzând suferințe
sau alte stări contradictorii

este o lume de lași
în care renunți la provocări
și visezi la cai verzi pe pereți
continui să crezi că îți meriți soarta

hai să ne plângem de milă
domnule poet
discret
să facem tablouri din afectivități
omonime

să ne ascundem sub pseudonime

Babylon

tragedia veritabilă a omului contemporan
este discreditarea tragicului prin indiferență
veritabilă de asemenea
este combinația dintre nevoie și insuficiență
soluția mereu omnipotentă
este virulența
în ecuația determinismului
valența
creează nonvalori
căutătorii de comori
descoperă incompetența

certitudinea infailibilă a sufletelor noastre ruginite
este colecția de vise necitite
preludiul este salvarea unei lumi inerte
doar morțile sunt certe
și grăbite

incoerent
omul se zbate în angoasa cuaternară
evoluția pe scara degradării este inerentă
relativitatea ne înconjoară
doar decăderea-i soluția stringentă

ne contemplăm perfecțiunea
în oglinzi opace
și răsărim cu toții după ploaie
în cursa vieții
umbra ne întrece
în spate nu rămân decât gunoaie

ne cățărăm pe vârfuri de iluzii
pășim pe trepte de noroi
ne pierdem viețile-n confuzii
noi am uitat cum să murim eroi

tot ce-am rămas sunt frunze și strigoi

Vânzătorii de iluzii

trăim într-o lume plină de adevăruri chinuitoare
în care singura-alinare este o fiolă de morfină
iubita mea seringă înțeapă înc-o dată-n venă
mi-au ajuns bățile inimii
un stereotip de pickhammere

lacrimile sufletului învelite într-un ambalaj de cuvinte
îți sărută tălpile poate vei prinde aripi
trezește-te copile vin mamele călătoare
purtând în ciocul lor un nou născut
micul Mesia adus de Sfânta Barză

plouă cu soare toate speranțele vor înmuguri
îmi plac culorile curcubeului și ochii tăi verzi
până când vine toamna și cade prima brumă
pe straturi de-amintiri privirile mă-ngheață

să nu crezi niciodată în Moș Crăciun
un tip lunatic ca și îndrăgostitul ce-a visat
în nopți cu lună plină la lunile de miere
stau și mă întreb
de ce mi-au dat din biberon lapte praf
vacile astea ce și-au dorit să fie libere de turmă
oare câți oameni sunt sufocați zilnic
de un prezervativ?

îmi plac filmele
sunt atât de reale
iar au scris în ziar o minciună
tirajele cresc
îmi plac povestirile de dragoste

și totul despre sex
personajele nu se plictisesc niciodată
te țin cu sufletul la gură
ca-ntâiul deget din care ne-am hrănit
singura realitate din universul acesta circumscris

T.S.B.

The world changes
The world is made in China
O poți cumpăra ieftin de la Dollarama
Și dragostea se schimbă
Contra cronometru
De toate hainele
(În ultima vreme în fiecare anotimp)
Epuizând toate subiectele
The sluts are denaturized
Faith given to the valley of silicone
Oh my sweet baby
What have become of you
The feelings are made from rubber
My bitch is the church
My bitch is god
My bitch is home
Home sweet home
Acasă tot timpul sunt în siguranță
Sunt în priză
Sunt cu șurubelnița-n mână
Toate siguranțele-s arse
Tu ești lumina ochilor mei
Tu ești dragostea vieții mele
Tu ești filmul vieții mele
În reluare
Acceași remixare
With the nightmares
My bitch is McSB
I hate fast foods
I hate potatoes
Sângele este coca cola

Gustul este coca cola
Între pulpe *always* coca cola
Din sâni curge coca cola
Transpirația este coca cola
În concluzie
Her feelings are made from coca cola
Ne naștem morți
Morți în viață
Dead walkers
My bitch loves to roam into the night
The superfreak bitch
The supercalifragilisticus bitch
The superficial bitch
I love my bitch
Este totul ce am
Este totul ce mi-a rămas la dispoziție
The world changes
The world is made in China
Și totuși mă atrage de fiecare dată
Când o privesc animalic
Și totuși o resping de fiecare dată
Când reușesc să gândesc
Și astfel voi îmbătrâni ca Sfînxul între sâni tăi
Piramidali
I love Egypt
Și astfel voi iubi ca turnul Eiffel sau cocoșatul de la
Notre Dame
Privind trotuarele pe care îmi propui *ménage à trois*
I love Paris
Și astfel voi iubi ca vârful Omu
Privind o țară prost situată în balcani
I love Romania
My favorite bitch

Stenic

cineva mi-a spus să-mi odihnesc neuronii
ajung să se iubească precum mormonii
să trăiască în triburi
să vâneze prin circumvoluțiuni
cele șapte minuni ale săptămânii

lăsați-mi să circule ideile fixe
să dorm cu ochii deschiși
să visez cum dărâm crucifixe
și din noroi cum se înalță proscriși
heruvimii uciși

cu un ochi îl privesc pe Dumnezeu
cu celălalt mă regăsesc în oglindă ateu
mintea mi se dezlipește de creier și curge
prin spațiul incomensurabil cutreier
abadon-abandonul

lăsați-mă să fiu pe creștetul morții melon
în această răscolire de gânduri negre alendelon
să-mi stea pe scoarta cenușie un camelon la pândă
să vâneze redundante idei să le jupoaie de cele șapte piei
să le arunce și să putrezească-ntre scânduri umbra plă-
pândă

descătușează-mi stăpâne fiara ce mă ține cu inima-n
pungă
simțire mușcărită de atâta somn cataleptic
lăsați-mi sângele septic
în gheena avidă de păcat să se scurgă

cineva mi-a spus să-mi împlânzesc demonii
să fac o grădină zoologică de creaturi fără logică
și să-ți arunc o privire angelică
de cercopitec

tată, eu știu că în tine sufletul
este o piesă dintr-un puzzle mefistofelic
te lupți cu disperare ca neantul să nu te absoarbă
și furia rece devine furie oarbă
și furia oarbă clocotește în corpul machiavelic
și nu înțelegi cum ceilalți din tine
te mănâncă de viu
fără să-ți pese
și fără să doară
aștepți calm, corpul să-ți moară

să devii stenic

Sânge

Sângele-albastru
cerul sucombă
inimi senine
pântecul seu,

Sângele galben
chinuri mocnite
râncede visuri
Soare ateu,

Sângele negru
fiară vicleană
moarte flămândă
crez panaceu,

Sângele verde
ierburi orfane
trup rădăcină
umbuletul greu,

Sângele roșu
crudă iubire
frate de cruce
Om-Dumnezeu,

Sânge de molii
foaic velină
sufletul zace
plumb minereu.

Déjà vu

Fiecare zi este o clonă nereușită a celei de ieri,
Străbat dimineți urduroase lepădând amintiri carnivore,
cu un burete de sârmă șterg masochiste plăceri,
suflet stingher fredonează *amore mio, amore*.

Pe marginea străzii coșciuge-mi zâmbesc *à louer*,
o viață avem și o pierdem între patru pereți,
ce îmi rămâne este *au revoir, je dois te saluer*,
mortule, fericite de tine, acolo nu mai regreti.

Clipa-i perversă, *i feel you, i want you, i need you*,
prezent dezvățat otrăvindu-mi sângele dulce,
mâine-mi vei spune: *i love you... me too, baby blue*,
te-aș trage în țeară, pe frunte ți-aș pune o cruce.

Viitorul, fabrică de materiale recondiționate,
îmi dăruiește o nouă șansă, un kilogram de să mai sper
dar sentimentele mi-s toate reciclate, îndesate
într-o conservă expirată, plină de mister.

Sunt trubadur în subterane pline de gunoaie,
cadavre aburinde mă strigă din canaluri,
îmi număr secunde în picături de ploaie,
trăiesc în vis, tu rățăcești printre coșmaruri.

Mâncătorii de visuri

Trăim într-o lume de minuni banale
în care răul devine credința cea mai de preț
și te întrebi de ce strig?

Trezește-te copile de nisip,
îți dăruiesc suflet de cuarț
făurit de inima mea, încă nestinsă
de vânturile dorului!

Te-aștept la statuia ce-și plânge speranța
în fântâna dorințelor,
numai acolo
oamenii sunt fără măști,
o mie de ochi nemișcați
în o mie și una de nopți.

Mă rog pentru picăturile de ploaie
rătăcite pe dunele albastre,
rămășițe uscate de mirodenie pământie
ascund semințe însetate de iubire.

În depărtare aud cântecul fantomatic al nibelungilor,
Odin încă-și mai cheamă bravii luptători.
Bătrâne,
viermii ne surpă vicțile,
suntem marionetele războiului *in vitro*,
sclavii propriului nostru coșmar.

Azi curcubeul este ucis de zeul smog,
Valhalla a fost înghițită de mâncătorii de visuri
ce-și slăvesc prezentul putred

pe alea celebrițărilor,
alte stele răsar,
cerul îl ating cu mâna
zeii de râncedă carne.

Trăim într-o lume de minuni banale
în care binele este privit cu răutate și dispreț
și te întrebi de ce n-adorm ?
Măine o să-l clonăm pe Iisus,
îl vom ucide a doua oară,
cu nepăsare, cu ignoranță,
cu sânge rece,
îl vom îngropa de viu,
astfel nu ne va mai orbi
lumina de Paște.

Poimăine vom inventa mașina timpului,
vom fugi în viitorul extatic,
acolo unde clepsidrele
sunt goale.

Îmi vine să mă arunc cu brațele deschise
în somnul adânc,
dar mâncătorii de visuri mă opresc
și scriu.

Să învățăm să piratăm iubirea

să învățăm să piratăm iubirea
copyrightul unui sentiment extrem de costisitor
s-o tragem la indigo în loc să mirosim liliac
să îi poruncim să ne facă pe plac
fără prea mult efort
cu maxim de confort

secrete și vieți la o distanță regulamentară
trăiri și atingeri cu mănuși de protecție
declarații rostite pe o limbă precară
bazată pe circumspecție

să învățăm să privim iubirea
cu ochelari de soare
să o negociem
la schimb cu un bilet la filmul mut din hotel
spectacolul luminii a fost primit cu răceală
nu va mai exista o dată viitoare
dincolo de jaluzele este eclipsă totală
în pat se zbate o inimă goală
sub formă de scrumieră

oglinzi și pereți împodobesc amintirea
un ceas își târâie secunda – ocară
timpul pierdut trăiește regăsirea
pe fața de masă o altă față
cicatrizată – o bancnotă murdară

să învățăm să ignorăm iubirea
sătui de-atâtea complicații

să repetăm aiurea
deșarte dedicații

poți merge sigur
pe aceeași direcție
către o singură destinație
singurătate

Sextriarhat

sunt copilul bărbat, bărbatul-femeie și femeia-bărbat
îmi place să trăiesc viața în sextriarhat
să-mi fecundez singur gândurile
autoflagelându-mi sufletul
cu dorințe imposibile

simbiotic vorbind îndrăgostitul este o corcitură
între trecut prezent viitor existență și moarte
o poartă care se deschide spre lumi
nebănuite de visuri

literar vorbind nu am citit vreo carte nici nu știu ce
înseamnă
am căzut din paradisul iubirii și-am dat cu capul de
infern
și din acest cucui roșu și fierbinte mi-a crescut o inimă
mare
a prins aripi către un alt univers fără reguli
în care te-nvârti ca un titirez neștiind drumul
de întoarcere la prima cărămidă a unui alt Babilon

din toate limbile care s-au născocit pentru a transmite o
stare
am ales-o pe cea imposibil de înțeles ca să nu mai fiu
rănit
numai eu îi descifram mesajul și exultau toți cei lăuntrici
miliarde de celule într-o ciudată strigare
miliarde de nume albe sau rime
cuvinte-n mișcare
browniană

într-o zi
am ajuns la capătul răbdării și am rămas surprins
cât de înșelător este timpul
și de atunci au început să răsară în fiecare an ghiociei
printre firele de păr
toți anii se măsoară în primăveri

dacă s-ar da o lege pentru mariajul copilului, bărbatului
și femeii din mine
poate că atunci aș fi cu adevărat
fericit

Iubind în fiecare zi un cap de mort

te aplaud viață
îmi dau singur palme
și-mi pune tăcerea cataplasme

m-am îndrăgostit de singurătate
este cea mai fidelă dintre concubine
î-am construit cetate
din frumuseți divine
amintiri

visam clepsidra s-o răstorn
să fiu un pegas-unicorn
să împung cerul
să curgă tot misterul fericirii

de ce au născocit cuvinte te iubesc
pe care toți le spun dar se feresc să le alinte ?
așa au apărut poezii
aceștia sunt cu-adevărat profeții

privesc îngândurat în gând urat
colindul răscolindu-l o stare de beție
pământul semnându-l semănându-l
cu oase cuvioase cu vii oase
răsare-o sperietoare cu păru-n vântul sortii
și merge în răspăr ca să sfideze chemarea porții
spre somnul de apoi și de-nainte triste morminte

de ce au născocit religii ?
de ce avem nevoie de femei ?
atâtea dorințe fără de temeii

să ai pentru cealaltă lume un resort
iubind în fiecare zi un cap de mort

te aplaud viață
îmi dau singur palme
și-mi pune tăcerea cataplasme

și-mi este bine

Nevasta cu picioare oloage

aș fi vrut să scap printre degetele sale noduroase
dar le-am mușcat pe-ale mele
de atâtea ori de atâtea ori
mi-a zis că-s buricul pământului
talpa casei călcându-mi umerii obrazilor
acoperindu-mi fața cu poala Maicii Domnului

podeaua-mi ștergea lacrimile

între patru pereți cu genunchii la gură între patru ochi
cu gleznele întoarse
îmi spunea povești de iubire
cu iczi cucuietți
cu miros de țuică de prune
î se slăbeau încheieturile

le strângea pe-ale mele

se mai întreba de ce am fața creață devreme
smulgându-mi smocuri albe îl simțeam în spate cum
geme

îmi spunea : asta-i lecția vieții tale muiere
îmi rodeam coatele
n-am știut niciodată ce-i aceea plăcere

nevastă cu picioare oloage fluierând de durere

Gând oximoron

gând anti sentiment poezie anti comentariu
construim doar ziduri colivii de aur
te iubesc cu jumătate de gură
cu cealaltă te prind mușegai în cer
și sufletul gol ia forma
unui sărut plin de mister

e culoarea unei dimineți care plânge nopțile pierdute
când visam cu orele și se înghesuiau la coadă minute
din lacul unghiilor cerbii îți sorbeau chipul
copilul îmbătrânea jucându-se cu nisipul

am vopsit ghiociei-n zăpadă și strigoii în alb
sângele și-a scurs lentoarea în sticla de vin
vrem un președinte negru un papă negru un Dumnezeu
negru
și un organ comun pentru suflet

trăiești cu impresia că sunt fals și nu mă crezi ce voi
spune
am rămas singurul îndrăgostit și singur pe lume
tu văduva neîndoliată îndrăgostită de spume
crema unei societăți ce nu simte dar spune
te iubesc

Ciocnim pahare

transmit mesaje subliminale
facem înot sincron în versuri
viețile noastre ieșite la tipar
pe rafturile unei biblioteci
în camerele unui cimitir
decomandat
dispari...
dispar

iubirea este pe sfârșite
moartea e curvă bătrână și iese la produs
cerșesc uitare

privesc o blondă și-o beau dintr-o suflare
ph-ul scade și rămân c-un gust amar
iubirea este o stare de beție
iubirea este trecătoare
mă doare capul
mahmureală
a mai trecut o zi din viața mea

când mă trezesc
nu sunt nici viu nici mort
și cum nimic nu mai contează
găsesc interesant să scriu la întâmplare
cred că-mi vorbește Dumnezeu
că doar ne-asemănăm
ce coincidență
când bea și el
beau și eu
ciocnim pahare

adorm
Dumnezeu tace
beau pe lumea cealaltă
și curva bătrână îmi ține de urât
și rece ne iubim
ciocnim pahare

Singurul tren

Realitatea este cel mai frumos spațiu virtual din universul
finței trecătoare
sunt călător clandestin în visurile tale cu destinația
fericire
mă așez la fereastra singurului tren: gândul-expres
o amintire

Pe peron în fiecare stație un an flutură din batistă cad
zile ore minute
săruturi de-adio și n-am cuvinte-n secunde ce aleargă
pierdute
linia vieții este o cale ferată ruginită de amare speranțe
și dorințe tăcute

trăiesc într-o lume bizară
clădită din nenumărate iluzii
mă-mbăt cu apă chioară
din lacrimi îmi fac perfuzii
gustul sărat
vorbe sărate iubiri nesărate
atingeri confuzii

cu grijă durerea-și alege victima fără să-i pese
un geniu în delirul unei opere neînțelese
curge cerneala direct din inimă
pe pagini mirese

iubeam și nu puteam avea
ce se-ntâmpla cu ea nu mă privea
până și umbra mă lovea

imaginația
realitatea
gândurile
visurile
totul
și

nimic

Haihui prin lumea nimănui

am avut două iubite la viața mea
le-am furat inimile
sunt ascunse în buzunare
îmi încălzesc mâinile
reci sunt vânturile ce bat din spate
distanțele-s reci
cuvintele-s calde
și buzele acoperite de chiciură
secunde se opresc ascultând bătaia clopotelor
o întreagă religie scrisă de ecoul spiritului
călător în spațiul relativ
libertate

tot ce contează este orizontul
sunt bogat și în același timp sărac
o privesc iubindu-se cu soarele-n asfințit
gândule spune-mi la ureche
dar nu foarte puternic
cântecul lumini estompate
de liniștea tranchilizantă a nopții

imaginează-ți un ghețar lângă corpul tău
ți se topește la picioare
într-o mare moartă
nu poți să te îneci în ea
s-o bei pe toată
să te îmbeți cu cea de-a doua viață

delirul existenței mele nu se regăsește
pe lista lui Dumnezeu și nici pe-a diavolului
sunt condamnat la purgatoriu infinit

într-o altă galaxie Gutenberg
într-un alt timp imortal
periplu cu fiica de gheață a universului
steaua bipolară

deșertul înverzește purpuriu
pentru prima oară plouă cu sângele inocenților
inimile au încetat să mai bată

Copie la indigo

În fiecare an descopăr lumea
Aceași copie la indigo
Zilele trec peste cadavrul altor nopți
Și nopțile peste cadavrul altor zile
Trăiesc în așteptarea unei concubine
Și concubina rece
Stă la taifas c-un înger sadic

Să mă regulez cu regulile lui Dumnezeu
Din viață rămâne doar coperta – un sicriu
Și printre oameni – Eu
Maculatură

Mă spovedesc unei comprese
Un orologiu răgușit îmi ține de urât
Dintr-un tablou iubita îmi zâmbește
Timpul ucis dintr-o privire
Mă vrăjește și-l ascult
Cum trece fără să clipească

Sâmbete maligne

Mai lasă din crepuscul să plouă cu rugină,
să cuibărească-n palmă crucea vieții,
mai lasă heruvimii să zboare-n plastilină,
să cadă în caverne, unde-au murit asceții.

Mai lasă săbii-aripi să spintece lumină,
nechezul galben-vânăt, apocaliptic cântec,
mai lasă iarba rea să plămădească-n pântec,
scâncetul lunii sterpe, urlet de lună plină.

Mai lasă-a patra parte de foamete sangvină,
măsura: grâu și aur, la poartă o jivină,
mai lasă pe jertfelnic un miel abominabil,
șapte peceti pe suflet, blestem inevitabil.

Mai lasă-mi ziua șapte

Până când moartea...

Îndrăgostit de himere
Ajung să cred câte-n lună și-n stele
Strig la demiurg să m-asculte
Și la un moment dat ecoul
Îmi zdrobește timpanele
Descopăr cum tună
Și fulgeră și orbesc
Plouă cu bulgări
De sare

Mă doare
Când destinele se întâlnesc din întâmplare
Pe o alee ce poate fi doar a noastră
Te privesc și înflorește
O plantă carnivoră
Albastră

Pentru tine sunt un vierme
Dar chiar și așa pot să te iubesc
Într-un cocon din care să zboare
Un fluture de copil... plouă cu soare
Aripi frânte

Port ochelari
Să nu-mi violeze realitatea retina
Închiriez amintirile orbilor
Ei nu disting culori
Ei nu visează
Cai verzi pe
Pereti

Dacă aş putea să-ţi intru sub piele
Să-ţi încurc circulaţia globulelor roşii
Cu un semafor la fiecare intersecţie de vene
Să simţi ce înseamnă să ajungi în faza
De metastază sentimentală
Autoflagelarea unui om
Ce a devenit poet

Și semeni printre semeni

Și iată-l cum pășește
E mai bătrân cu-o treaptă
A fi este – lumește –
O pildă înțeleaptă

Și iată-l cum se-nalță
La cer fără să-l doară
E plin de cutezanță
Ca și întâia oară

Și iată-l cum grăiește
Prin cărțile creștine
De mori este lumește
Și voi veți fi ca mine

Și iată-l cum coboară
În tot se regăsește
E croncănit de cioară
Și aripă de pește

Și căi necunoscute
Culegi ceea ce semeni
Și vrute și nevrute
Și semeni printre semeni

Și iată-l cum și-ascute
Privirea pe-ndelete
Și suflete pierdute
Te hăituiesc în cete

Și iată-l cum domnește
În viață și în moarte
Lumește nelumește
Aproape și departe

Și iată-l cum pășește
Poet printre poeți
Lumescul nelumescul
Mă vreți și nu m-aveți...

O nouă viață

o nouă viață
înconjurat de pietrele pe care alții le-au aruncat în mine
o nouă casă de piatră
timpul este meșterul meu
care mă închide într-o cetate mută
o nouă viață
în care dragostea e slută
bătrână nimfomană
violatoare de suflete
dacă mă iubești
lasă-mă să mai respir o dată
aerul dimineții
să ascult clopotele
trupului meu

Cu-acest poem...

Cu-acest poem voi stăpâni redate
Versuri formând un nou triumvirat
Puse la loc de cinste și virtute
În templul sufletului preacurat

Cu-acest poem voi dezlega păcate
Un ultim sfânt va fi eliberat
Și rănila rămân pe veci uscate
Un loc în paradis răscumpărat

Cu-acest poem îmi fac singur dreptate
În astă lume de necercetat
Și sper că rugii mele-n libertate
Să îi răspundă domnul ocupat

Cu-acest poem se-nchide în cetate
Un ultim gând ce-a fost necugetat
Și corul cântă un canon și poate
În cer va fi de îngeri fredonat

Cu-acest poem voi săvârși o carte
Voi fi pe doișpe-a patra recitat
Și voi ciuli urechea de departe:
Măcar de ziua mea nu m-au uitat

When the memory sticks...

bit day
the sun is rising
straight
în fatza ochilor mei
power on
viatza is a memory stick
in my pocket
I'm sick
my treatment is the electrical bite

say hello, say stand by, say good bye
bit night
soarele apune straight
in front of my eyes
turn off the light
hibernation
reincarnation
viatza is a connection
between illusion and reality

scanning is complete
feelings between peace and fight
I must repair this bad sector

when the memory died
bit day, bit night

Postfață

Când citești o carte, la prima lectură cel puțin, nu o faci după o anumită structură estetică. Lăsând la o parte, evident, grila elementelor structurale care s-or fi cuibărit în subconștient, prima impresie e fundamental mai categorică și mai valabilă decât orice presupuziție critică care nu ar face decât să degenereze în prejudecată literară. De altfel, atunci când vorbim despre o carte de poezie, nu cred că este consubstanțial genul de referințe pre sau postfațatorii care intercalează, uneori prea excesiv, versurile autorului într-o manieră care să nu presupună decât transferul de versificație, fără a sugera, decât vag, o anumită viziune. N-am să mă folosesc de așa ceva.

Revenind la prima impresie, am receptat actul artistic propus de Ionuț Caragea ca pe un download al unui mesaj cosmic, acolo unde raiul e ceva comod și are acea trăire intimă, consumată cotidian, de parcă divinitatea ar sta în fotoliu, urmărind la TV un scenariu cu personaje umane. Într-o anumită configurație, da, traiectul autorului comensurează acest arhetip matematic: eu la pătrat egal Dumnezeu.

Ritmul poeziei lui Ionuț Caragea înseamnă curgere de la sine, lunecare ușoară, potrivire cu ambianța unei zile liniștite, monotonă dar euforică. Aș spune chiar că lejeritatea întreprinderii scris/ citit, augmentativă propunere a autorului,

e prea familiară. Ionuț Caragea are această capacitate de a-i fi la îndemână modalitatea de a-și maturiza copilul din el în aceeași măsură în care poate, chiar dacă pretențios spus, încopilări tot ceea ce e prea format. Pe de altă parte, însuși caracterul formativ poate fi dedus dintr-o pendulare deloc forțată între teluric și ceresc, altfel spus, jocul cu antinomiile. Mai departe, cuvintele sunt imbricate plăcut, așa zice că exact atunci când poemele ar putea să sufere de platitudine, intervin instantanee ludice și te trezești culisând prin pergamente de plăceri, prin solștiții diafane, conținutul intuitiv al liricii poetului nemaifiind un dat: intensitatea și emoția își (i)au tributul spontaneității. Versificația, când ancorată în clasic, când nuanțată postmodern, e convergentă unei formule incoative, acolo unde jocurile de cuvinte dau senzația unei vizualizări microcosmice, ca și când lumea s-ar face din amănunte doar cu ajutorul ochiului. Tot referențialul poetic al autorului, echilibrat în sine, e reductibil la această atitudine emulativă care dejoacă o presupusă interdicție estetică: dezlegarea la poezie!

Dragostea spovedită în poemele sale, plină de o biogeneză angelică, de ancestralitate benefică, de fecunditate, are calificativul sincerității. Megaiubirea, cum o numește într-un loc autorul, este exprimată, visată, adulată, observată, purtată pe brațele feminității, echilibrând realitatea cu toate fantasmalele, o dragoste agapé (ἀγάπη) care-i permite, la o adică, din prea multă nevinovăție, să se hârjonească până și cu Dumnezeu, pogorât în oniric în formă feminină. Și toată poezia lui Ionuț Caragea este funcțională în sensul în care dragostea este cuvânt, beție de cuvinte, dar cuvintele acestea substituie organic nu sunt așa pentru că sunt controlate, mai degrabă este un mod al poetului deja impropriat adânc, de a

se simți în interiorul cuvintelor, de a-și face acasă, încă o dată, toată viața.

Delirium Tremens este cartea care te cucerește prin prospețime, prin năstrușnicie, prin introspecția presărată (asumat) cu termeni medicali, chiar dacă problematizarea decantată din versuri e vastă și, pe alocuri, dramatică. Chiar mi s-a întâmplat, lecturând câteva poezii, să mă simt de parcă citeam Hamlet. Asta, bineînțeles, fără să sugerez că autorul are disimulări shakespeariene. Depart de mine gândul acesta. Cred în unicitatea ființei umane, cu toate că sunt conștient că suferim și de influențe. Era vorba doar despre starea de meditație în raport cu existența, cu timpul și cu destinul spiritual al omului.

Prin urmare, corpusul liric formulat de Ionuț Caragea merită îndemnul unui exercițiu de lectură atractiv, menit să ne înnobileze patosul pentru cadrul regăsit al poeziei pure.

Florin ȚUPU,
iunie 2006, Iași

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE	7
M-am născut pe <i>Google</i>	11
ȘI CÂTE AR MAI FI DE ZIS...	13
Eu la pătrat	15
Album	16
A câta oară ?	18
Întrebare retorică	20
Am ales un titlu sugestiv	22
Acciași ochi albaștri de metil	24
Am dat Pământul înapoi un minut	26
Am plâns cât o ploaie de vară	28
Avea părul lins	30
Dorințele unui copil	32
Atelier	33
<i>Baby, baby</i>	34
Baloane de săpun	36
<i>Best friends</i>	37
Ce tot te fofilezi	38

Ce te-ai face ?	41
Cer de nisip	42
Copilărie	44
Colț de Rai	46
De ce ?	48
A mea aleasă	50
Efemer	51
Dragoste de heruvim	52
Ultima noapte de dor	54
Dumnezeul păpușar	56
Femeia doarme	57
Femeie, femeie	58
Floarea-soarelui	60
Îndrăgostit de cursă lungă	61
Ielele gânduri	62
Inel de logodnă	63
Interviu cu un pierde-vară	64
Eu te-am iubit cu foc de artificii	67
Între vecini	68
Iubirea-i un balon oval	71
Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă .	72
Iubita de la capătul lumii	74
Iubi-te-voi, iubito	76
Iubita mea, marțiană	78
Iubite, m-am cuibărit între șoaptele tale	80
La început a fost punctul	82
Locuiesc în casa cu multe ferestre	84
Mai mult decât logic	85
Noapte bună, copii!	86
Pansamentul de la miezul nopții	88
Lunii	89

Nu mai pricep	90
<i>Quaero</i>	92
Rece concubină	94
<i>Artificial human being</i>	96
Prin efracție	98
Renaștere	99
Stele verzi	100
<i>Tache de naissance</i>	101
Tanti, tanti	102
Trag cu ochiul la capitolul Nemurire	104
Tu din EU	105
Îți interzic	106
Visul unui eunuc	108
Șamanul timpului	109
Urme	110
Sfertul de Om	112
Renunțare	113
Sunt poet	114
Pasiunea lui Cupidon	116
Statuie cu fața la Est	120
Priveam	123
<i>Voyage, voyage</i>	124
Să ne ținem de mână și să privim răsăritul	127
Și câte ar mai fi de zis	128
Unde nu există nici o urmă de întâmplare	130
Orfelinat celest	132
Când voi dansa cu moartea	134
DELIRIUM TREMENS	137
Reguli nescrise	139
Exil	140

Migrenă	141
<i>Delirium Tremens</i>	142
Invocarea celui alt Eu	145
Crearea de coșmaruri	146
Moartea-n patul meu se-așterne	148
Nesomn	150
Frig în tainițele nopții	151
Umbra vieții	152
Vinerea Mare	153
<i>Vigor Mortis</i>	154
Ultimul cuvânt	155
Macabru	156
Șapte grame de verde de Paris	157
<i>Agnus Dei</i>	158
Afectivități omonime	159
Babylon	160
Vânzătorii de iluzii	162
<i>T.S.B.</i>	164
Stenic	166
Sânge	168
<i>Déjà vu</i>	169
Mâncătorii de visuri	170
Să învățăm să piratăm iubirea	172
Sextriarhat	174
Iubind în fiecare zi un cap de mort	176
Nevasta cu picioare oloage	178
Gând oximoron	179
Ciocnim pahare	180
Singurul tren	182
Haihui prin lumea nimănui	184
Copie la indigo	186

Sâmbete maligne	187
Până când moartea.....	188
Și semeni printre semeni	190
O nouă viață	192
Cu-acest poem... ..	193
<i>When the memory sticks...</i>	195
POSTFAȚĂ	197

Colecția STEF Academic

- Gabriela Georgescu, Cristina Dascălu – *Informatică aplicată și biostatistică*
- Vlad Cehan, Radu Gabriel Bozomitu – *Bazele radio emisiei. Îndrumar de laborator*
- Mihai Chiriță, Ion Poată – *Biomateriale implantologie și protezare medicochirurgicală*, vol. I
- Pascal Nicoleta – *Aplicații ale curbilor plane în mecanică*
- Pojar Violeta – *Sistemul axiomatic al lui H.Weyll*
- Prepeliță Nicoleta – *Filosofia politică a lui Nicolo Machiavelli și problematica statului contemporan*
- *** *Medical Journal. The 3rd International Congress for medical students and young doctors*
- Vasile Vulpe – *Semiologie medicală veterinară. Semiologie specială*
- Ina-Laura Copcea – *The Irish collective Soul. A cultural approach to the Irish people*
- Valentin Năstasă – *Farmacologie. Manual practic*
- Doina Mihaela Popa – *Elemente de psihologia comunicării*
- Manuela Miron – *Elemente de bioecologie și didactica predării științelor naturii*
- Manuela Miron – *Compendiu de astacicultură*
- Corneliu Munteanu – *Marketing strategic*

Colecția STEF Educațional

- Petru Hriscu – *A-i învăța pe elevi să, cum și de ce să învețe*
- Tudor Mitasov, Inge Jose Smelik – *Elemente de intervenție în autism*
- Eugenia Gheorghiu – *Dicționar geografic ilustrat*
- Marinica Loghin – *Lumea Chimiei într-un referat*

- Pascal Nicoleta, Pojar Violeta – *De la elementar la performanță în matematica clasei a V-a*
- Pascal Nicoleta – *Sinteze de matematică. Teste de matematică pentru recapitulare activă. Clasele V-VIII*
- Glisa Cristina – *Editorul de desen Paint*
- Domnica Bejan, Mihaela Varadi – *Ghid metodologic*
- Domnica Bejan – *Ghid de evaluare*
- Baciuc Eugenia, Novrotescu Mariana, Tarca Laurentiu – *Ghid de educație eco-civică pentru protejarea mediului înconjurător*
- Vasilica Silvas – *Din lumea animalelor. Mistrețul*
- Despina Potop – *Probleme de geometrie pentru clasa I-a și a II-a*
- Ina Laura Copcea – *10 la BAC. Ghidul candidatului pentru proba de limbă engleză oral*
- Emil Butnărașu – *Dicționar geografic România*
- Emil Butnărașu – *Râul Bahlui*
- *** – *Parteneriatul școală-familie în rezolvarea problemelor specifice adolescenților*
- Todor Mitasov, Inge Jose Smelik – *Autismul. Sexualitate ciudată, controlabilă*
- (coord.) Florin-Ovidiu Căltun – *Teste de evaluare pentru clasa a VII-a*
- (coord.) Florin-Ovidiu Căltun – *Teste de evaluare pentru clasa a X-a*

Colecția STEF Debut

- Dorin Dorneanu – *Stihuri*
- Ionuț Caragea – *Delirium Tremens*
- Mircea Trif – *Soarele de andezit (în pregătire)*

Editura și tipografia STEF

700705, IAȘI, Bd. Carol I nr. 8, parter

Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267

e-mail: editura@stef.ro

<http://www.editurastef.ro>

Născut în 12 aprilie 1975 la Constanța, **Ionuț Caragea** a absolvit Facultatea de Educație Fizică și Sport din cadrul Universității „Ovidius”; rugbist, fost campion național de juniori cu echipa „Farul Constanța”, în prezent el locuiește la Montréal, fiind deja triplu campion al provinciei Québec, cu echipa „Parc Olympique”. Deși scrie versuri încă din copilărie, nu a publicat poezii decât după plecarea sa în Canada, și, până acum, numai pe *internet*. Are propria sa concepție despre poezie, scrisul nefiindu-i tributar nici unui curent consacrat. Poemele sale au forța tinereții, a lipsei de șabloane și a *curajului unui nou început*. Bogatele sale lecturi, de dinainte de publicarea poeziilor, l-au ajutat să devină un excelent cunoscător și un abil mînuitor al cuvintelor, care sub pana sa devin vibrante și au o forță sugestivă rareori întâlnită în poezia contemporană.

Semnalăm pe această cale nașterea unui mare scriitor canadian de origine română despre care vom auzi vorbindu-se, cu siguranță, din ce în ce mai mult.

Dumitru Scorțanu

Delirium Tremens te cucerește prin prospețime, prin năstrușnicie, prin introspecția [...] în meditația asupra existenței, a timpului și a destinului spiritual al omului.

Corpusul liric oferit în acest volum de Ionuț Caragea merită îndemnul unui exercițiu de lectură atractiv, menit să ne înnobileze patosul pentru cadrul regăsit al poeziei pure.

Florin Țupu

Sfertul de Om

Am iubit sfertul de Om
Mai mult decât trei:
Tatăl, fiul, sfântul duh
Farmecele ei

Am iubit sfertul de Om
Râu, pământ și nor
Fără gravitație
Suflet călător

Am iubit sfertul de Om
Sânge și eter
Fără respirație
Zâmbetul – mister

Am iubit sfertul de Om
Ca pe un întreg
Fără explicație
Tot nu înțeleg

De ce l-am iubit

Amin

Editura STEF
ISBN 973-8961-17-3

www.editurastef.ro